

Беа Нади

Диалог с Мрака

Беа Надї

ДИАЛОГ
С
МРАКА

Роман

Първо издание

© Беа Надѝ, 2011

© Апостол Апостолов – художник на корицата, 2011 г.

Редактор – Валентина Маринова

Коректор – Вера Чернаева

© Хелиопол, 2011

ISBN 978-954-578-282-4

І. ПАРТИЯ ШАХ

Източна Европа, май 1982 г.

Училищният двор кънтеше от викове. В единия му край две момчета бяха решили на всяка цена да докажат пред останалите, а може би най-вече пред себе си, колко са страхотни. Алекс стоеше облегат на огряната от слънцето стена, поемаше нейната енергия и си мислеше колко много човек в своето поведение прилича на птица, разперила крилете си при токуване. Какви жалки същества бяха хората!

Отдавна си бе обещал никога да не пада толкова ниско. Ненавиждаше дребните, незначителни стремежи. Искаше да превърне своето тяло в могъща машина, подчинена изцяло на силния дух, който долавяше някъде вътре себе си. И не го интересуваха другите. Нека си живеят така, както винаги са живели – като животни! Той беше друг и щеше да го докаже на целия свят! Но не беше толкова глупав да мисли, че ще постигне целта си без усилие. От собствен опит знаеше, че това е илюзия, която може да му коства всичко.

Спомни си как когато беше на шест години, реши да покаже на приятелите си, че може да завърти стрелката на компаса в посоката, в която поиска. В някакво списание беше прочел, че има хора, които умеят не просто да влияят върху леки за задвижване предмети, но и да ги предвижват в пространството. Това много го беше заинтригувало и реши да пробва. Взе компаса на брат си, концентрира се върху стрелката и се опита да я

отклони. Получи се без особени усилия, така че веднага отиде да се похвали.

Събра тайфата хлапаци и тръгнаха към познатото уединено място сред скалите. През целия път им разказваше какво бе прочел. За по-голяма убедителност разкрояваше историята със собствени измислици и когато пристигнаха на любимото им за игра кътче, сложи тържествено компаса върху един голям плосък камък. Всички погледи се насочиха към него. Повечето от момчетата въобще не се съмняваха, че той ще успее...

Алекс беше най-умното момче в махалата. Той не само знаеше да чете и пише на три езика още преди да тръгне на училище, но и измисляше страхотни истории и игри за своите приятели. Справяше се с лекота, когато някой му противоречеше, даже ако беше с три години по-голям и с и една глава по-висок от него. Думите му винаги попадаха право в целта – никой не можеше да се мери в това отношение с него. Дори успяваше да укроти онези, които налитаха веднага на бой. Е, поне до този момент... Защото оттук нататък всичко щеше да се промени.

– Тишина! – викна с насочен към компаса поглед. – Сега ще видите истинско чудо! Много малко хора умеят да правят това, което ще ви покажа.

Всичко замря. Затваряйки за миг очи, Алекс се втренчи в стрелката и си представи как тя ще помръдне настрани. Така бе направил вкъщи и тогава стрелката веднага се раздвижи.

Ала не се получи. Алекс удвои усилието, но проклетата стрелка въобще не помръдна. Стоеше концентриран, без да разбира какво става, докато в тишината едно от момчетата не каза:

– Май нищо не става, а?!

Другите неспокойно се размърдаха. Още не им се вярва-

ше, че Алекс няма да успее. По пътя към тях се бяха присъединили и две по-големи момчета, които бяха любопитни да видят „чудото“. Сега едното от тях се разсмя на висок глас, а другото се ядоса:

– Ти на маймуни ли ще ни правиш? Ще ти покажа едно „завъртване“!

– Почакайте – отвърна объркано Алекс и тръсна отчаяно глава. – Ей сега ще стане!

Но не можа да се концентрира повече, нито да измисли нещо за свое оправдание. Просто не разбираше какво става. Търпението на големите се изчерпа, малките бяха смутени и накрая всичко това доведе до бой. Алекс не само че изяде пердах от големите момчета, но и малките го блъскаха и изреждаха в лицето му всички обиди, които уж били търпели заради него досега и за които той въобще не подозираше. Накрая го подхвана и големият му брат, задето при мелето се беше счупил компасът. Алекс така и не можа да провери още веднъж дали ще може да постигне желанния ефект.

Години по-късно разбра, че скалата, при която бяха отишли, съдържаше много желязо и стрелката на компаса от самото начало е сочала не на север, а към нея, така че той е нямал никакъв шанс срещу този голям магнит.

Оттогава стана по-внимателен. Никой вече не му вярваше, прозвището „вундеркинд“ се превърна в насмешка и той се отдръпна от многобройните си приятели. Започна да заляга над книгите.

За късмет, дядо му, който бе починал преди той да се роди, притежаваше великолепна лична библиотека от научни, философски, медицински и окултни книги, допълнена с най-големите шедьоври на световната литература. Книгите бяха на пет езика – колкото знаеше дядо му, благодарение на факта, че бе обикалял света. Майката на Алекс ги пазеше като светиня,

въпреки че нито знаеше езици, нито се интересуваше от написаното в книгите. Винаги твърдеше, че дядото, който си падал малко ясновидец, бил казал, че ще му се роди внук, който ще бъде много надарено момче и ще се възползва от тях. Разбира се, майка му с гордост твърдеше, че това е именно Алекс – нещо, заради което брат му за малко да запали библиотеката, а заедно с нея – и цялата къща. Но Алекс успя да го убеди, че не е много хубаво да си талантливо момче, и брат му се успокои.

Пронизителният звук на училищния звънец откъсна Алекс от спомените. Той се протегна, докато всичките му стави изпукаха, и тръгна бавно към задния вход на сградата. Предстоеше час по математика – любимият му предмет. Отдавна беше прочел учебника и знаеше целия материал за последния гимназиален клас. Както и за повечето от другите предмети. Ако беше поискал, можеше да се яви още преди три години на предварителни изпити и да завърши училище. Все пак той беше вундеркинд. Не виждаше обаче смисъл да го демонстрира. Дори напротив – правеше всичко възможно, за да го скрие, включително като допуска нарочно глупави грешки в контролните. Нямаше амбиции да става млад професор в някакъв университет. Имаше други планове за себе си.

Учителят по математика обясняваше нещо на дъската. Алекс вдигна глава от книгата, която държеше под чина си. Седеше в ъгъла на последния ред, откъдето имаше добър поглед върху обстановката в класа и където учителят рядко минаваше. Усещаше, че той знае с какво се занимава в час, но тъй като беше най-добрият му ученик и се досещаше, че материалът му е скучен, го оставяше на мира. Алекс му се отблагодаряваше, като от време на време се включваше при решаването на някоя по-сложна задача на дъската.

Погледът му спря на Мими. Момичето се беше навело над тетрадката и пишеше нещо. Усетила погледа му, тя обърна глава. Поруменя, сведе очи и бързо се върна към писането си.

Алекс се усмихна. Мими беше лудо влюбена в него вече цели две години – всъщност откакто дойде в класа в средата на учебната година. Хубаво момиче, с дълга права коса и светло, малко детинско лице. Скромно облечена, тиха, незабележима и романтична, тя като че ли не пасваше много на модерните времена с нахакани момичета, които все се стареха да докажат, че слагат всички момчета в малкия си джоб. Но Алекс я харесваше точно защото бе различна. А и не беше глупава, притежаваше по-изострена чувствителност и от нея с малко тренировка щеше да стане страхотен медиум. Но строгото католическо възпитание у дома ѝ я правеше затворена за спиритичните занимания, които иначе бяха много на мода сред момичетата.

Още от първия ден, когато дойде в училището, тя го наблюдаваше скришом. Естествено, той веднага усети нейния интерес. Можеше да използва увлечението ѝ и да я превърне в свое момиче, но беше решил да не се занимава никога с жени. Енергията му трябваше за друго.

Искаше да стане велик маг и цялата литература, която беше чел на тази тема, сочеше, че едно от най-важните условия за успех в магьосничество беше наличието на достатъчно жизнена енергия. А нямаше по-силна енергия от сексуалната. Така че всички сериозни магьосници оставаха ергени и спазваха целомъдрие. Вярно, имаше и такива, които правеха точно обратното. Постигаха успехи, но много бързо се изчерпваха и се превръщаха в жалка играчка на собствената си похот. Алекс нямаше намерение да свърши така и от самото начало си беше поставил забрана да не се поддава на играта на хормоните.

Това не беше никак лесно. Природата си искаше своето, пубертетът го постави на жестоки изпитания, които не винаги подминаваше с чест, но поне успя да остане външно хладен по отношение на момичетата.

А сред тях имаше много желаещи да му станат приятелки. Алекс беше хубаво момче – тренираше не само духа, но и тялото си. Занимаваше се с културизъм три пъти седмично и бягаше всеки ден по 5 км. Освен това ходеше редовно на плуване и играеше бадминтон. Беше подбрал специално тези видове спорт, за да развива тялото си максимално многостранно. Вегетарианската храна и дозираните белтъчни добавки, които поемаше още от дванадесетгодишна възраст, оставиха лицето му без досадните пъпчици, с които се бореха младежите на неговата възраст. Чупливата му кестенява коса, сините очи и леко загорелият тен на кожата, както и загадъчното му държание, допълваха картината. Алекс съзнаваше напълно своята привлекателност, но повече го безпокоеше как да не попадне под влиянието на нарцисизма¹, отколкото как да се справи с момичетата. Държеше се хладно и малко надменно и това вършеше работа.

Само Мими не промени чувствата си към него. И само заради нея той донякъде съжаляваше за ограничението, което си бе наложил. Момичето му харесваше и не заслужаваше да бъде нещастно.

Часът свърши. Алекс хвърли книгата в чантата, метна я на рамо и се отпрати към вратата. Щеше да поплува час, след това имаше среща с Нико в шахматния клуб, а по-късно въпреки щеше да упражнява отгатване на картини от обърнати карти.

¹ Нарцисизъм – самовлюбеност

Когато мина покрай Мими, уж неволно докосна русата ѝ коса. Усмихна се на учудените ѝ светли очи и изчезна през отворената врата.

Шамбала²

Обменът на информацията свърши. Образите на братята започнаха да избледняват един по един. Само Кутан остана в голямата зала със стени от блещукащи,менящи непрекъснато нежните си цветове килийки, които напомняха на големи пчелни пити. Мавал стоеше притихнал и очакваше с известно вълнение каква задача щеше да му възложи. Кутан се носеше като бледо отражение в помътняло огледало – в този кръг нямаше смисъл да присъства в по-плътна форма.

– Великата Слава на Светлината ни приготви дар – започна Кутан, след като останалите окончателно си бяха отишли. – Имам известно основание да мисля, че ни чака нов сътрудник сред човеците.

Мавал се изненада. Рядко намираха нов ученик на Светлината. Напоследък се раждаха все по-слаби хора. Предстоеше смяна на расата и последните представители на старата показаха признаци на деградация по всички показатели. Ставаха лесна плячка на Тъмнината и единственото успокоение идваше оттам, че и Тя не можеше да си намери достойни сътрудници. Ето защо всеки потенциален ученик беше още по-ценен.

– Знаеш, че няма голям избор и че трябва да изпреварим Тъмнината. Затова човекът е само повърхностно проучен и аз разчитам на теб да разбереш дали си струва усилието. Ще се

² Шамбала – митично място в Хималаите, за местопребиваване на учителите от Бялото братство.

налага да рискуваме, а ако сметнеш, че не е подходящ, веднага прекъсни контакта. И без това достатъчно „контактъори“ се навъдиха в последно време на Земята – добави Кутан и препрати на Мавал данните за момчето. После и той като останалите братя се разтвори във въздуха.

Мавал прегледа информацията: момче към края на пубертета – подходящ пол и възраст. Момичетата не бяха много благонадеждни – стремежът им към създаване на семейство пренасочваше любовта им в прекалено тесни граници. Лесно се влияеха от Луната, а тя не беше най-подходящият сътрудник за Светлината. Трябваша слънчеви, юпитерови хора с малко примес на Сатурн. В това отношение рожденият хоскоп на момчето отговаряше на изискванията.

Обърна внимание и на генетичната структура и генеалогията³. Откри, че в рода на момчето вече е имало сътрудници както на Светлината, така и на Тъмнината, но нито един от предците му не бе заемал висок ранг. Въпреки това този факт можеше да се приеме като благоприятен. Пъргав ум, способности за лесно запаметяване, упоритост и добра концентрация, силни желания и, разбира се, техните негативни страни – стремеж към слава и властолюбие. Но тук беше мястото на доброто обучение, което не само щеше да засили положителните страни на характера, но и да потисне максимално отрицателните. Да ги премахнат напълно при хората беше все още невъзможно – емоциите им бяха изключително силно развити за разумна цивилизация на Вселената. Бялото братство непрекъснато се намесваше, за да запази човечеството. Цяло чудо беше, че още не се бяха самоунищожили окончателно.

Мавал излезе от залата през стената. Посрещна го поле от пролетни цветя с цъфнали японски череши по края. Загледа

³ Генеалогия – родословие

се в пъстрите цветове и вдигна глава към белите върхове на сиво-сините планини, които ограждаха тази малка долина. Налагаше му се да напусне това райско кътче и по своя воля да се потопи в мръсния свят на хората. Не можеше да си позволи да възложи тази важна работа на някой от сътрудниците им със земен произход.

Докато вървеше към Вратата, Мавал поемаше обикалящата го красота в себе си и вдишваше дълбоко, за да запази аромата ѝ. Нозете му докосваха съвсем леко тучната растителност без да я стъпкват. Тук, в Долината на цветята, законът за земното притегляне не важеше за майсторите.

Когато стигна Вратата, едва открояваща се във въздуха с леките си трептения, Мавал протегна ръце и направи няколко плавни движения с тях. Пред очите му се появи ярко син процес, който започна да се разширява.

Октомври 1983 г.

Алекс се протегна на пейката. Дръжката на метлата до него се плъзна настрани и падна. Той не се наведе да я вдигне. Съзнанието му беше заето с това да измисли начин да се измъкне от досадната бригада, без да остави лошо впечатление. Искаше му се просто да се порадва на този слънчев есенен ден и да прави упражненията, които повишаваха чувствителността му, стига наоколо да не се мотаеха толкова много студенти. Някой беше решил да покаже инициативност и беше организирал този трудов ден с безсмислено, а и екологично вредно събиране на опадалите листа в големия парк, който обграждаше главната сграда на университета. Присъствието не беше задължително, но се гледаше с лошо око на онези, които избягваха подобни мероприятия. Затова сега стотици

студенти от различни факултети размахваха метли и гребла по алеите и зелените площи между дърветата.

Изведнъж Алекс дочу смях откъм главната алея и обърна глава. Група момичета приближаваха, потънали във весел разговор – сигурно си приказваха за момчета. Между тях беше и Мими.

Радостна изненада нахлу в сърцето му – не беше я виждал от последния ден в училище преди няколко месеца. Знаеше, че учи в същия университет, но не я беше срещал досега.

– Мими! – извика Алекс.

Момичето вдигна учудено глава и се огледа. Видя го и лицето ѝ се озари от усмивка. Страните ѝ, както винаги, поруменяха. Алекс посочи усмихнато свободното място на пейката до себе си.

Мими каза набързо нещо на приятелките си, които веднага обърнаха поглед към Алекс и с голям интерес го заразглеждаха, после пристъпи към него, седна и каза простичко:

– Здравей!

Алекс усети с кожата си вибрациите от вълнението и радостта, които тя изпитваше. Чувството не само галеше самочувствието му, но и беше физически приятно. Широко усмихнат, той ѝ протегна ръка:

– Здравей! Какво правиш, Мими, къде учиш?

Момичето също му протегна ръка. Алекс я взе в двете си длани и я задържа. Беше леко хладна, гладка и нежна. Лицето на Мими поруменя още повече, но тя не издърпа ръката си от неговите. Със спуснати клепачи отговори, че учи славянска филология и библиотекарство.

– Аз съм в математическия. Имаш ли представа къде са Ирко и Цвета?

Не го интересуваше въобще. Но искаше да даде на Мими възможност да се отпусне малко, докато приказва. Цвета ѝ

беше приятелка, а Ирко – приятел на Цвета от друга паралелка. Докато Мими – в началото със запъване, а после все по-свободно – разказваше за двамата, Алекс продължаваше да държи здраво ръката ѝ и да изучава както нейните, така и своите чувства. Знаеше, че това, което се раздвижваше в долната част на корема му, беше така наречената енергия кундалини⁴. Опитваше се да я насочи към пъпа и слънчевия сплит, но тя се оказа твърде силна, той загуби контрол над нея и бързо пусна ръката на Мими. Смутен, Алекс се облегна назад. Беше очаквал да се справи по-добре.

Мими го погледна учудено и на лицето ѝ се изписа разочарование.

– Ти пак си правиш експерименти – прошепна тя, усетила безпогрешно с нежната си душа какво правеше Алекс. – Мислиш ли понякога за нещо друго, освен за собственото си усъвършенстване?

Това беше много смело изказване за срамежливо момиче като нея. Алекс я погледна с изненада. Мими стана, смутена от собствените си думи.

– Трябва да тръгвам. Пращат ни в другия край на парка, при павилиона. Чао!

Обърна се с един последен тъжен поглед и се затича след приятелките си, които бавно бяха тръгнали напред. Алекс гледаше след нея. Усети у себе си някакъв порив да скочи и да я догони, но го удържа. Трябваше да остави момичето на мира, тя не влизаше в неговите планове.

Изведнъж се почувства гузен. Грабна метлата и се изправи. Размахваше я по пътеката, като че ли животът му зависеше от това да не остави и едно листо на плочника. Без да откъсва

⁴ Кундалини – космическата енергия в първата чакра (енергиен център в основата на гръбначния стълб), която обикновено се намира в несъбудено състояние. Целта е събудената енергия да се насочи нагоре по енергийните канали, докато стигне седмата чакра на фонтанелата на главата.

поглед от земята, той устремено тръгна навътре към парка и се отклони по една странична безлюдна пътека, прогонвайки от главата си всякакви мисли...

– Хей, момче, ще счупиш горката метла! Давай по-спокойно! – обади се един хрипкав глас. Като събуден от дълбок сън, Алекс спря, вдигна глава и се огледа. Беше стигнал малка пуста детска площадка. На една от олющените пейки със счупена облегалка седеше някакъв старец и го гледаше намръщено. На бетонния блок пред него имаше шахматна дъска

Алекс тъкмо мислеше да се върне обратно, когато старецът пак го заговори:

– Момче, къде ще ходиш? Още ли ще метеш? Ела, направи компания на един самотен старец! Да изиграем една партия!

– Не мога да играя шах – излъга Алекс. Нямаше никакво желание да се занимава с одърпан, мърляв и вероятно вонящ на урина старец.

Но възрастният мъж като че ли не го чу. Редеше фигурките и отново повтори:

– Ела да играем! Приятелят ми се разболя, лежи си у дома, а аз няма с кого да си кажа една дума. Направи това удоволствие на един стар човек, и без това не ти се мете.

– Мете ми се! – отвърна Алекс грубо. Някакво седмо чувство го предупреждаваше да не се оставя старецът да го уговори. Изведнъж Алекс се осъзна и се изненада. С какво би могъл да го изплаши този дядка?

– Хайде, момче. Не се плаши. Не съм grosмайстор. Само за една партия – замоли се старецът.

Чувството за опасност премина в досада. Алекс би се обърнал и тръгнал, но беше възпитано момче, а и нямаше голямо желание да се върне при другите, за да продължи с метенето.

Въздъхна театрално, каза: – Само една партия! – и седна на втория бетонен блок срещу шахматната дъска.

В училище редовно беше посещавал шахматния клуб. Беше добър играч и понякога дори участваше в състезания, но категорично отказваше да се занимава сериозно със състезателна игра. В университета въобще не отиде в местния клуб, за да не бъде забелязан. Шахматът също не влизаше в неговите планове. Сега просто щеше да приключи набързо със стареца и да си тръгне.

След тринадесет хода обаче загуби. Просто не можа да поварва, когато чу ликуващото – Шах и мат! – и се втренчи в дъската. Толкова ли се бе разсеял? Вдигна учудено глава и погледна за първи път към брадатото лице и хитро усмихнатите черни очи на стареца.

Ала мъжът бързо отвърна поглед и чевръсто нареди фигурките отново върху старата одраскана дъска.

– Нищо, момче, случва се. Кой знае какво момиче ти се върти в главата. Дай, ще играем още веднъж за реванш – редеше старецът думите заедно с фигурите.

Алекс отново усети предупреждаващото чувство, но нямаше представа какво би могло да го предизвика. Освен това честолубието му беше засегнато. Сега щеше да бие стареца и да се махне.

Този път игра по-внимателно. Проследяваше ходовете на противника си и се учуди на нестандартното начало и майсторските му изпълнения. Изпоти се от напрежение, но отново не успя да отгатне замисъла на противника си. Никога не беше виждал такава игра! Играха по-дълго, но накрая пак загуби.

Алекс изправи гръб и се вгледа изненадано в стареца. Попита:

– Да не сте били някога grosмайстор?

– Не, момче, просто с бай Кольо си играем всеки ден. Ус-

пехът е винаги в постоянството – старецът прибра дъската.

– Успехът е преди всичко в таланта, постоянството само го утвърждава – възрази Алекс.

– Дааа... Талантът... – старецът стана и сложи дъската под мишница. – Ако искаш да успееш, трябва ти много повече от талант, момче.

Обърна се и се затътри през площадката в посока към главната алея. Алекс гледаше озадачено и някак засрамено след него. Странен старец!

И за втори път днес той усети дълбока тъга в сърцето си от това, че някой го беше изоставил, защото той не беше успял да го задържи.

Следващите няколко дни старецът и неговата шахматна игра не излизаха от главата на Алекс. Припомняше си думите и движенията му, които по някакъв начин бяха в контраст с външния му вид. Припомняше си и странното чувство, което го беше обзело тогава. Вътре в него нарастваше убеждението, че трябва да се види със стареца отново. Накрая не издържа и тръгна да го търси из парка.

Облегнал се сам на единствените две останали здрави греди от същата пейка, старецът като че ли го очакваше. Усмихна се на Алекс, който в този момент се смути от действията си, и посочи към наредената шахматна дъска:

– Седни, момче, откога те чакам!

– Не се ли оправи приятелят ви? – попита от вежливост Алекс.

– Не и няма скоро да се оправи – старецът протегна юмруци, за да избере Алекс фигурите, с които ще играе. Кожата на ръцете му беше матова и фина и съвсем не приличаше на

старческа. Алекс вдигна глава, видя за миг блестящите черни очи и объркан побърза да посочи едната ръка. Беше зашеметен от нещо и като че ли губеше почва под краката си, но старецът бързо го върна към действителността:

– Хайде, започвай! – каза го по един толкова типично за някои старци нетърпелив и груб начин с хрипкавия си глас, че обзелите го изведнъж подозрения се сториха на Алекс безпочвени и смешни, така че той се опита да се концентрира върху играта и да забрави за тях.

Играха три партии. Алекс загуби и трите. И то по един бърз и категоричен начин. Отказваше да повярва в ставащото. Знаеше, че е играл добре, но въпреки това този старец правеше всичките му опити за победа на пух и прах. Би трябвало да спре, да си припомни ходовете и да обмисли спокойно нова стратегия, но нараненото му самолюбие, някаква непозната ярост вътре в него, го възпираха да го направи. Искаше на всяка цена да бие този дядка! Започна да реди с треперещи ръце фигурите върху дъската, когато човекът го спря:

– Стига, момче! Няма смисъл, щом не си във форма – той бавно се изправи, като си помагаше с ръце. – Друг път.

Събра приведен фигурите в дъската, затвори я шумно, мушна я в разпрания голям джоб на изтърганото си сако и тръгна, без да каже нищо повече.

Алекс седеше известно време като парализиран, а след това изведнъж скочи и се затича след него.

– Почакайте! Аз... Аз нищо не разбирам! – застана пред стареца с объркано лице и зачака някакво обяснение.

Но старецът дори не го погледна, само измърмори:

– Ще се видим пак – и продължи с леко приведена походка напред.

Алекс остана като закован и го проследи с поглед, докато старецът не се скри зад дърветата на една странична алея.

Няколко дена поред той ходеше по два-три пъти дневно до мястото в парка, като бягаше дори от лекции. Старецът обаче го нямаше, а Алекс не преставаше да се пита защо държи толкова много да го види отново. Само за да играе шах и да възстанови загубеното си самочувствие? Не можеше да повярва, че е чак толкова слаб, че да не може да преживее едно унижение. Явно беше пренебрегнал развитието на чувството за смирение и сега съдбата му натриваше носа заради този пропуск. Но тук имаше и нещо друго, което не му даваше покой. Имаше загадка. И Алекс просто не беше в състояние да не мисли за случилото се. Нещо вътре в него напираше, имаше някакво неразбираемо чувство на привличане, като че ли се бе влюбил в този старец. Засмя се. Пълна глупост! Но какво беше тогава?

Едновременно смутен и заинтригуван, той за пореден път пое към детската площадка.

Когато видя стареца на пейката, сърцето му заби силно от възлнение. Пристъпи предпазливо, като че пред него се намираще някакъв дух от царството на мъртвите. На бетоненото кубче лежеше приготвена дъската с очакващите го фигури. А старецът, изглежда, дремеше под лъчите на есенното слънце и не го забелязваше. Уж нямаше нищо особено в него, а сърцето на Алекс едва не се пръсна.

– Здравейте – каза той и седна отсреща. Искаше да го попита дали е бил болен през последните дни, но нещо стискаше гърлото му и оттам не излезе нито звук. Изведнъж Алекс с ужас осъзна, че това бе чувство на страх!

Старецът вдигна за миг очи към него и с жест покани Алекс да почне играта. Дори не отговори на поздрава му.

Този път всичко беше различно. Като че ли не играеше със същия човек. Алекс бързо печелеше позиции. Старецът играеше мудро, което даваше време на Алекс да мисли. Той

забрави за странните си усещания, увлече се в играта и след двадесетина хода спечели.

– Шах и мат – каза Алекс, но в думите му липсваше увереност в победата. Проумя, че бе получил важен урок. И се изпълни с дълбока благодарност към стареца. Вдигна очи към него и каза кротко:

– Благодаря ви. Казвам се Алекс.

Лека усмивка премина по лицето на противника му. Той изправи гръб, вдигна глава, махна шапката си и с деликатно движение оправи черната си, дълга до раменете коса, в която нямаше и една сребърна нишка. Алекс учудено се загледа в него. Как можеше дори да си помисли, че този човек е стар?

– Здравей, Алекс. Време е да се запознаем. Името ми е Мавал. Вече мислех, че няма за какво да се занимавам с теб. Но колкото и зле да се представи като губещ, поне в победата показва, че има надежда да излезе достоен ученик от теб.

Горещи вълни заляха Алекс. Мъглата, която беше забулила разсъдъка му, изведнъж се разкъса и той разбра цялата дълбочина на този миг. Пред него се намираше учител! Учител, за когото толкова хора мечтаеха цял живот, без някога да се окажат достойни да го срещнат; за когото и той бе мечтал от времето, когато разбра, че без учител никога няма да се доближи до върховете на съвършенството.

Свлече се от кубчето на колене пред доскорощния старец и каза с треперещ от вълнение глас и сведени очи:

– Простете, че се държах толкова глупаво.

– Ставай! Още много пъти ще се държиш глупаво, докато научиш азбуката, първото сричане и даже гладкото четене на духовните практики. Дотогава аз ще нося отговорност за твоите глупости. Но когато завършиш обучението, тогава внимавай, защото за всичко, което ще сториш, ще отговаряш сам.

Гласът му беше твърд и строг, нямаше нищо общо с хрип-

кавия глас на стареца. Алекс се изправи и го погледна притеснено. Мислите в главата му прескачаха хаотично, а сърцето му започна да се изпълва с радост и благодарност.

Беше готов отново да падне на колене. Никога и към никого не беше изпитвал такова чувство на благоговение. Чувстваше мощния поток от енергия, която идваше от учителя, и се къпеше в него с непознато чувство на блаженство.

Но изведнъж потокът спря. Учуден, Алекс вдигна очи към Мавал, който също се изправи.

– Стига ти толкова за днес – каза му усмихнато той. – За сега продължавай само с упражненията си за повишаване на чувствителността чрез контакт с растенията и зарежи всичко друго. Учи си по специалността в университета, защото трябва да го завършиш нормално. Първото, което трябва да умее един ученик на Светлината, е да се издържа от собствен труд и да живее хармонично в обществото, в което се намира в момента. – Старецът направи кратка пауза. – Пак ще се видим.

И той сложи отново шапката върху главата си, прегърби се, прибра дъската в скъсания джоб и се затътри по алеята. Алекс гледаше с възхита на това преобразяване и с големи скокове изтича по другата пътека обратно към университета. Имаше усещането, че всеки момент ще литне от радост, и съжеляваше безмерно, че няма право да сподели чувството с някого. Макар че и без това нямаше с кого.

Алекс не забеляза Мими, която се движеше насреща му с обляно в сълзи лице. Когато той профуча край нея, тя се спря и погледна нерешително след него. Но после сведе глава, свлече се на пейката, на която бяха седели по време на бригадата, и зариди неутешимо, покрила лицето си с ръце.

Преди малко ѝ бяха съобщили, че родителите ѝ са загинали при автомобилна катастрофа.

II. ЧЕРНАТА МЕСА

Декември 1984 г.

Мек сняг падаше тихо наоколо. Алекс стоеше на малката детска площадка и гледаше тъжно към празната пейка с двете бетонени кубчета срещу нея. Повече от година беше изминала от тази изключителна среща с учителя. Понякога си мислеше, че всичко е било само сън, защото оттогава нямаше вест от него.

Беше напреднал много в изпълнението на поставената задача. Заедно с чувствителността към другите жизнени форми, Алекс беше изострил и слуха си и сега се вслушваше внимателно в тихите потупвания на едрите снежинки. Ако се оставеше на този звук, той щеше да го отнесе в царството на безвремието – там, където вече бе отивал много пъти, забравяйки напълно този свят. Но тук, на открито, той не трябваше да се отдава на привлекателната покана, защото нямаше представа колко дълго щеше да пребивава „там“ и какво можеше да се случи междувременно с тялото му.

Веднъж, когато беше в стаята си, той излезе от това състояние напълно изтощен чак след 40 часа и то само защото някой упорито се опитваше да го намери по телефона. И досега не знаеше кой го беше спасил тогава. Когато дойде на себе си и се домъкна до слушалката, звънът вече беше престанал. След този случай Алекс вземаше предпазни мерки преди медитацията. Кодираше в подсъзнанието си часа на връщане и слагаше за всеки случай будилник за

малко по-късно. Въпреки това никога не си даваше повече от два часа „отсъствие“. Освен това искаше да запомни къде отива и това правеше „потъването“ по-съзнателно. Много пъти се беше опитвал да извика учителя в това състояние, но нито веднъж не успя.

Изведнъж Алекс чу стъпки зад гърба си. Идваха като че ли отникъде, защото не беше усетил приближаването им. Обърна се изненадано. Нямаше никого!

Алекс изтръпна. Космите по тяло му се изправиха като наелектризирани. Отново се заслуша. Стъпките по снега продължаваха да се приближават. Определи по слух откъде може да идват и видя в снега едва забележими следи от боси човешки стъпки, които приближаваха.

Алекс извика от животински страх, който изведнъж беше обзел цялото му същество, когато чу мек кикот до себе си. Рязко обърна глава и видя Мавал със смеещи се, бляскави очи. Беше бос, увит с наметало и качулка, която бавно отметна назад. Не стоеше точно върху снега, по-скоро се носеше леко над него, докосвайки само горния му слой. Въпреки това изглеждаше напълно плътен.

Алекс беше готов да се хвърли в обятията му, но един жест го спря.

– Учителю – мълвеше Алекс, все още изненадан, – колко отдавна Ви очаквам!

– Зная. И още щеше да чакаш, ако не се бе появила задача за теб. – Мавал го заобиколи и се насочи към бетонния куб, на който някога беше поставял шахматната дъска. Седна, без да смачка дори една снежинка. Падащият отгоре сняг го заобикаляше, като че ли се плъзгаше по невидим, гладък пашкул. Алекс се втренчи в него. Учителят му посочи усмихнато другия куб и каза топло:

– По това време на годината няма мухи, но по-добре си

затвори устата. И така ме виждаш добре и няма смисъл да се появям по-осезаемо в това измерение.

Алекс се намести на своя куб върху снега и протегна внимателно ръката си напред, за да докосне учителя. Усети леко съпротивление, но въпреки това ръката му премина през рамото на Мавал. Алекс я отдръпна озадачено назад.

– Показвам ти какво трябва да постигнеш някой ден. Това едновременно съм аз и не съм аз. Би могло да се каже, че съм двойник на самия себе си. – Мавал се огледа. – При нас е вечна пролет, но често се налага да ходим по студени места.

Протегна се назад и загреба малко сняг от пейката. Снегът отново не докосваше истински ръката му. Изрони го леко.

– Най-напред искам да те предупредя да слушаш много внимателно какво ти говоря. Миналият път ти казах да оставиш всичко друго освен упражненията за повишаване на чувствителността чрез контакт с растенията. Ти не ме послуша, залута се из нисшия астрал и за малко да останеш там завинаги.

Алекс сведе виновно глава.

– Търсех Ви. Много време ме оставихте сам. Вие ли ми звъннахте тогава?

– Не. Накарах един от твоите приятели.

Алекс се зачуди кого ли определяше като негов приятел. Но Мавал не се спря, за да обсъди този въпрос, а продължи:

– Няма смисъл да ме търсиш. Ще се появя, когато счита за нужно. Ако ще да минат години. Засега контактът ще е едностранен.

Той замълча известно време, за да може Алекс добре да запомни думите му.

– В университетската библиотека ще намериш една книга от неизвестен автор със заглавие „Mysterium fascinans“. Можеш да упражниш малко латинския си. Вътре е описано тайнството на зимното слънцестоене. Научи го наизуст, а в

деня на слънцестоенето ще се отправиш към църквата „Свети Павел“ и точно в полунощ ще изпълниш ритуала от книгата. Внимавай да го проведеш както трябва! Разбра ли ме?

– Да – учуден и заинтригуван отговори Алекс, но не посмя да поиска повече информация.

Мавал се изправи, усмихна се с черните си очи и се разтвори във въздуха. А Алекс остана с малко тъга и много любопитство.

Изтича към библиотеката. Зимното слънцестоене беше след седмица...

Седнал на стола на органиста, скрит зад парапета на балкона, Алекс скучаеше. Оттук той виждаше целия кораб на църквата⁵, включително олгара в източния му край. „Свети Павел“ беше католическа църква от средна големина, украсена в тези предколедни дни с малка изложба от макети, които пресъздаваха Рождество Христово по един детски начин.

Не беше трудно да остане незабелязан в църквата. По това време на годината я посещаваха много хора, а и децата, които разглеждаха изложбата, неизбежно вдигаха шум, който отклоняваше вниманието на възрастните.

Няколко часа по-рано Алекс беше прекрачил опънатото въже, което препречваше пътя нагоре към балкона с органа, и реши, че това място е най-подходящо. После си тръгна и се върна отново малко преди 21 часа, когато затваряха църквата. Шмугна се вътре почти в последния момент, малко преди служителят да обходи редиците с пейките, да хвърли един поглед към олгара и да заключи тежката врата. За радост не

⁵ Кораб на църква – продълговатата част от католическите църкви, където се намират седалките

се качи на балкона, където се криеше Алекс. Пазеха инвентара от бездомници и хулигани, но явно в последно време не възникваха особени проблеми и служителят не си направи труда да огледа навсякъде.

Църквата потъна в мрак, имаше само слабо осветление от двете страни на олтара. Алекс слезе пипнешком, докато свикнат очите му с тъмнината, и си взе две възглавници от купчината, натрупана под единия край на балкона. Имаше много време до полунощ, когато трябваше да изпълни простия ритуал, и той съжали, че не си беше взел фенерче и нещо за четене.

Когато в библиотеката намери малката книжка на латински, остана силно разочарован. Заглавието „Mysterium fascinans“ – „Магическо тайнство“ – обещавахе нещо повече. А съдържаеше само прости магически символи, формули и молитви за различни житейски ситуации. Между тях бяха и ритуалите за смяна на сезоните. Учуди го, че не я бяха превели досега. В последно време такива книжки намираха добър пазар.

Алекс се справяше добре с латинския. Беше го изучил още в детството си не само защото най-старите книги на дядо му бяха написани на него, но и защото чрез него си помагаше много за разбирането на другите индоевропейски езици. Донякъде беше жалко, че в съвременните училища латинският вече не се преподаваше.

Ритуалът включваше подготовка на мястото – чертаене на магически кръг и допълнителна защита чрез пентаграми. Мярката се налагаше, за да не се доберат съществата от етерните и нисшите астрални нива до изпълняващия ритуала по време на призоваването на по-висшите духове.

Когато беше на тринайсет, Алекс от любопитство беше пробвал да призове духове. Дори споменът за преживяването му беше неприятен. В стара книжка беше прочел какво да прави, беше изпълнил всичко, но се беше надценил. Бяха се

появили един куп чудовищни, лигави елементали⁶ и го бяха атакували с ниските си вибрации. Алекс се беше парализирал от страх и го беше спасил единствено фактът, че беше начертал магическия кръг с осветения кръст на майка си, която беше добра християнка и ходеше редовно на църква. Тогава за първи път той се беше молил горещо на Христос да го спаси, стискайки кръста на гърдите си с две ръце. Отидоха си, но след това в продължение на една седмица го измъчваше силно главоболие. Сега знаеше, че би могъл да се справи много по-лесно с няколко насочени волеви импулси, ако не се беше оставил на страха. Но това преживяване имаше и добра страна. Тогава той разбра, че има още много да се учи и че трябва да наблегне най-напред на теоретичните, а не на практическите занимания. За тях се нуждаеше от опитен учител.

Алекс остави спомена и се върна към предстоящата задача. След като подготви мястото, точно в полунощ той трябваше да призове духовете на дванадесетте Пазители на Светлината, като изрежда имената им. Те бяха странни и Алекс се затрудни, докато ги научи наизуст. Чак след това разбра, че това всъщност бяха прередените имена на месеците. Целта на ритуала беше да обнови годината, след като дванадесетте месеца бяха изтекли. Доста го смущаваше, че Мавал бе поискал от него да изпълни ритуала точно в църква. Струваше му се, че място в природата щеше да е много по-подходящо.

Беше задрямал, когато изведнъж чу как в голямата брава изскърца ключ. Алекс подскочи и се заслуша. Старомодният му часовник с фосфоресциращи стрелки показа единадесет и половина. Кой можеше да идва сега?

Чуха се стъпките на няколко души, които влязоха мълчеш-

⁶ Елементали – природни етерни същества, служещи на окултистите за различни цели, които обаче могат да бъдат и много опасни за тях.

ком. Мравки полазиха по гърба на Алекс. Усети студено въздушно течение и се вцепени. Тежката вратата се затвори със скърцане. Светлинен кръг от фенер пробяга по пътеката между пейките напред към олтара. Някой шепнесе нещо. Алекс клекна зад парапета и се взря през ръба му в тъмнината отдолу.

Фенерът изгасна. По стъпките разбра, че са петима мъже. Устремиха се към олтара и методично и мълчаливо го преобриха. Махнаха всичко от масата, замениха зелената покривка с виненочервена, поставиха на свещниците четири черни свещи вместо белите и ги наредиха според посоките на света. Върху масата сложиха някакви предмети, които Алекс не може да различи от разстояние, както и едно голямо разпятие в средата. Изтръпна. Това беше обърнато разпятие! Хоризонталното рамо се намираше в долния край и Исус висеше с главата надолу. Нямаше вече никакво съмнение – тук се подготвяше черна меса!

След моментната уплаха обаче му стана любопитно. Ако нямаше задача, просто щеше да се крие тук и да наблюдава с интерес какво се случва долу. Но как при това положение да извика дванадесетте Пазители на висок глас, както повеляваше ритуалът? За миг му мина мисълта да се откаже. Но веднага се засрами – това беше първата задача, която му беше поставил учителят, и той трябваше да я изпълни на всяка цена. Беше убеден, че в противен случай никога няма да го види отново.

Погледна притеснено часовника си. Оставаша 15 минути до полунощ. Имаше още десет минути да измисли какво да прави. Ала в главата му цареше пълен хаос и нищо не му хрумна. Долу вече бяха покрили голямата картина с изображението на Христос с черна кърпа, на която беше изрисувана в сребристо и червено обърнатата пентаграма. За щастие поне засега не видя никаква жертва, например черна котка, петел, голо момиче или пеленаче.

Главният жрец надяна червена, подплатена със зелен плат мантия и вдигна бокал с две ръце. Беше с гръб към олтара. Другите застанаха на колене пред него. Той започна със силен глас, който отекна в стените на църквата, да говори на латински. Алекс би могъл да се заслуша, но сега имаше други грижи. Беше решил да проведе свой ритуал в центъра на кораба, на пътеката, без да обръща внимание на поклонниците на сатаната. Знаеше, че няма да му се размине, но ако те можеха да си провеждат черна меса пред олтара, то той също трябваше да заеме достойна позиция.

Слезе долу. Силният глас на проповедника заглуши скърцането на стълбите. Мъжът в мантията се бе обърнал към олтара и Алекс използва момента да се доближи.

Застана на набелязаното място и се концентрира. Беше крайно време да започне. Очерта мислено огнен кръг, посочвайки го с ръката си, с диаметър около пет метра, начерта във въздуха пентаграми в четирите посоки на света, като започна от изток, застана здраво с леко разтворени крака и хвърли бърз поглед към мъжете.

Действаше безшумно, а и всички още стояха с гръб към него, но това щяха да са последните секунди покой за Алекс. Той се помоли за миг на всички богове и светии да му помогнат, пое дълбоко въздух, помисли за учителя си и започна да вика с твърд, силен глас:

– Ad dei gloriam, deo iuvante...⁷

Говореше бързо, но отчетливо. Знаеше, че няма време. Другите се бяха вцепенили за момент и сега се взираха в него, загубили дар слово от изненада. Това време стигна на Алекс, за да завърши началната част от призоваването. Започна да изрежда първите имена:

– Iauna, Eurbaſ, Ruitsam, Iilsrpa...

⁷ Ad dei gloriam, deo iuvante – лат.– За слава на бога, с божия помощ

Но стигна само дотук.

Преградите, които беше направил за съществата от фините светове, не вършеха никаква работа за тези от физическия свят. Така че и петимата мъже се хвърляха с викове на ярост към него. Двама го хванаха за ръцете, други двама го засипаха с юмруци. Без да се съпротивява, превит, доколкото позволяваше схватката, Алекс продължаваше с кръв в уста:

– Muias, Iuinus, Usnailui, Sutsugua, Rebmetpes...

Поредният удар в лицето прекъсна отново това изреждане. Алекс не обръщаше внимание на болката. Напротив, именно тя усили волята му до непознати висини. Той се изпъна изведнъж, успя да отскубне дясната си ръка, размаха я и повали двама от мъжете. Използвайки краткия миг на объркване на противника, успя да изреди още две имена:

– Teborco, Vebmeron...

Но това беше всичко. Алекс зърна за миг мъжа с мантията, който размахваше тежкото обратно разпятие. Последва силен удар по главата и той загуби съзнание. В някакво безкрайно тъмно пространство звучеше собствената му мисъл: „Последното име! Последното име!...“

...Рязка болка в ръката го събуди за момент. В главата му продължаваше да звучи: „Последното име!...“

Алекс приложи върховно усилие и извика:

– Mebreded!

Чу се камбанен звън. Дали го изрече наистина?

Почувства се изведнъж много лек. Видя под себе си полугол млад мъж, опънат на олтарната маса, с начертани върху гърдите си кървави символи, с глава, която приличаше на смачкана топка, и с висяща надолу от масата ръка, от която в бокал капеше кръв. Проповедник беше коленичил пред него с вдигнато лице и затворени очи. Движеше устните си, но Алекс не чуваше нищо друго освен

туптенето на собственото си сърце. След това видението изчезна, остана само звукът...

...С чувство на огромна тежест и смазваща болка Алекс се опита да отвори очи. Успя да отлепи обаче само единия си клепач. Лежеше на пода. Болката се усилваше. Тя идваше от всякъде, но най-кошмарна беше в главата. Затвори пак окото си, мечтаейки да пропадне отново в несвят.

Но желанието му не се изпълни. Стенейки, той се опря на ръце и изправи горната половина на тялото си. Залитна обратно и се удари в твърдия под. Полежа, но болката не му даваше да си почине.

Изправи се пак и отвори отново едното си око. На слабата светлина видя олтара, покрит със зелената покривка както преди. На него се намираха разпятието и библията. Завъртя с голяма мъка глава. Наоколо беше тъмно и тихо. Нямаше никого.

Дишайки тежко, Алекс обърна внимание на тялото си. Раздвижи внимателно крака. С тях всичко изглеждаше наред. Но за ръцете и гърдите това не можеше да се каже. Бяха голи. От вътрешната страна на дясната му ръка се процеждаше тънка струйка кръв. Всяко вдишване се съпровождаше от рязка болка. Сигурно имаше счупени ребра. Фланелката, пуловърът и якето му лежах на топка до него. Той се протегна и с голяма мъка облече якето. Трябваше да се махне оттук. Погледна към часовника, който стоеше непокътнат на лявата му ръка, и видя, че часът е пет сутринта. Трябваше да се махне...

Как се добра до дома си, вече не помнеше. Живееше с брат си. Родителите им се бяха преместили за постоянно в старата къща на дядо им на село, след като баща им претърпя тежка операция и се пенсионира преждевременно.

Брат му го откри на сутринта в коридора и ужасен го откара

веднага в болница. За щастие пораженията не бяха толкова тежки – две счупени ребра, спукана челност с няколко разклатени зъба, счупен нос, спукана вежда и малък разрез на вената на ръката, който се бе затворил от само себе си. Нямаше значителни вътрешни кръвоизливи – силното му, тренирано тяло беше смекчило ударите. Друго обаче беше положението с главата. Имаше сътресение на мозъка и рана на тила от удара с разпятието. Според лекарите имал голям късмет, че не са му счупили черепа. Бяха извикали полицаите, но Алекс каза, че се е сбил на улицата с неизвестни нападатели и не иска разследване.

На третия ден Мими го посети. В университета се бе разочуло за неговото състояние и тя разтревожена се беше обадила на брат му. Появи се в болницата с букет и когато го видя, уплашено промълви:

– Господи, Алекс!..

Той се опита да ѝ се усмихне. Не беше ставал от леглото и нямаше представа как изглежда лицето му. Все още трудно отваряше едното си око.

– Няма ми нищо, Мими – искаше да успокои момичето, чиито очи се пълнеха със сълзи. – Ще ми мине. Изглежда по-лошо, отколкото е.

Не беше сигурен в това, което каза. Доста го болеше въпреки лекарствата.

Мими седна на стола до леглото.

– Не говори, боли те – каза със сведени очи, безпогрешно усетила положението. – Кой можа да ти стори такова нещо?

Тя вдигна ръка и докосна съвсем леко с пръсти бузата му. Стана му много приятно и той затвори очи. За миг помисли, че си е струвало да бъде пребит дори само заради това. Но после отхвърли тази мисъл като глупава.

– Мими, разкажи нещо...

– Какво да ти кажа... уча. Понякога излизам с приятелки на кино, на театър. След смъртта на родителите ми през по-вечето време си седя вкъщи сама.

В гласа на Мими се усещаше отчаяние. Друг вид болка докосна сърцето на Алекс. Гузната му съвест се обади. Беше чул за нещастieto с родителите ѝ, но по това време беше така погълнат от собствените си проблеми, че дори не я издири, за да ѝ изкаже съболезнованията си.

– Съжалявам за родителите ти – отвърна Алекс и я погледна. Тя само леко въздъхна. Горкото момиче! Тя нямаше брат или сестра, беше останала съвсем сама.

– Имаш ли приятел?

Не трябваше да задава този въпрос. Какъв дявол го караше да го стори? Мими почервения и с приковани към ръба на леглото очи отвърна, препъвайки се:

– Не. Има едно момче, което иска да излиза с мен. Кани ме всеки ден я на сладкарница, я до библиотеката.

– Досажда ли ти? Ще се оправя с него – попита Алекс, развълнуван от тази мисъл и готов да се бие за Мими. Но веднага му стана смешно, когато се сети за състоянието си.

– Не, не!... – Мими се усмихна леко, зарадвана от рицарския му отклик. – Той е добро, възпитано, момче. Нямам проблеми с него. А и ти трябва първо да оздравееш...

Усмихна му се и това му хареса. Не искаше тя да показва само съчувствие и притеснение пред него. Усещаше някаква промяна в нея, беше станала по-зряла от времето, когато посещаваха един и същи клас в училище.

Сестрата влезе с инжекция. Мими стана, пожела му скорошно оздравяване и обеща да мине пак. Алекс съжали, че тя не остана по-дълго. Искаше пак да усети как хладната ѝ ръка минава по бузата му.

Шамбала

Кутан му се видя малко неспокоен. Това беше доста необичайно за него. Мавал, разбира се, знаеше за какво ще стане въпрос в този разговор.

– Това момче ме изненада.

– И мен – каза Мавал. – Очаквах друга реакция.

– Или е ужасно глупав, или е ужасно горд. И двата варианта не са добри.

– По скоро второто – отвърна Мавал. – Мислех, че ще проведе ритуала по-късно, когато си отидат.

– Но той имаше възможност да се защити – Кутан поклати неодобрително глава. – Тия пет души нито бяха най-млади, нито най-яки, а той се остави да го бият, докато изпълни ритуала. И накрая им стана и жертвен агнец...

– Честолюбив е. Смятал, че ако не извърши ритуала точно, няма да е изпълнил задачата си. Още докато играех на шах с него, трябваше да се досетя, че може да реагира така. Тъмнината щеше да се зарадва на такъв ученик.

– Все още не е късно за това – Кутан сновеше като видение пред Мавал. – Дано не са го забелязали още отсега. Лошото е, че вече не можем да се откажем да го учим, защото в противен случай след време със сигурност ще имаме враг в негово лице.

– Момчето не е лошо. Ще се постарая да коригирам някои страни в него, но може да отнеме време.

– Постарай се да не е много – отвърна Кутан и се разми в пространството.

Мавал изчака, докато изчезна съвсем, и стана с въздишка. Гнетяха го тежки предчувствия. Кутан беше прав. Сега вече не можеха да се откажат.

III. ПО ВЪРХОВЕТЕ

Април 1985 г.

След като пак се изправи на крака, все още с подут нос, болки в гърдите и чести главоболия, Алекс тръгна на лекции, решен да наблегне на учението. В болницата беше имал много време да размисли над случилото се и над себе си. Че се беше провалил на първото си изпитание, беше повече от ясно. Мавал не се обади и Алекс беше почти сигурен, че няма да го види повече.

Това подозрение му причиняваше дълбока болка, но той не бе съвсем наясно дали тя е от мъка по учителя, или от наранено самолюбие. Може би и от двете. Разбираше, че второто не би трябвало да съществува и че именно тук е най-слабото му място. Като разгледа мислено цялото си поведение до този момент, въобще не намери нищо за похвала. Но само безжалостната самокритика нямаше да му помогне, трябваше и да положи усилия, за да преодолее слабостите си.

Реши най-напред да придобие повече познания по обикновения път и да изостави временно окултните си занимания. Записа се в още две специалности – психология и електроника. Сега се готвеше за първите изпити по тях. Искаше да ги завърши едновременно с математиката, която беше започнала да му доскучава. Точните науки все по-често влизаха в конфликт с неговия мироглед и единственото, което го задържаше в университета, беше надеждата да научи нещо, което ще му помогне да докаже по експериментален път наличието

на по-фините полета. Такива опити имаше, разбира се, и досега, но резултатите не бяха достатъчно убедителни за зако-равелите мозъци на представителите на научните среди. Ето защо Алекс си постави задачата да намери неопровержими доказателства.

Напълно погълнат от новите си стремежи, той силно се изненада, когато един ден, докато работеше в мазето на университета, на екрана на терминала⁸ му се появи съобщение:

„Каня те на партия шах. М.“

Сърцето му подскочи от радост. Не бяха го забравили! Заряза всичко, облече се и се затича към детската площадка в парка. Времето беше хубаво, имаше майки с малки деца, които шумно се спускаха по пързалката. Но тяхната счупена пейка беше незаета. Алекс забави крачка, зачуди се какво да прави и накрая седна. Чакаше със затворени очи, като изключваше все повече външните дразнителни от съзнанието си. Беше влязъл в медитативно състояние, когато чу смях до себе си.

– Мен няма да ме намериш така!

Алекс бързо отвори очи и погледна все още леко замаян учителя, седнал до него. Този път изглеждаше различен – беше елегантен мъж на средна възраст, облечен в костюм и шлифер. И точно това спря силния подтик на Алекс да го прегърне от радост. Само сведе очи пред орловия поглед на Мавал и заекна смутено:

– Вече не се надявах да Ви видя някога отново.

– Трябва ти повече вяра в това, което правиш, и най-вече в учителя ти.

– Но аз напълно се провалих.

– Това се очакваше. Само начинът, по който се провали, беше наистина неочакван.

⁸ Терминал – работна станция към централен компютър

Мавал стана и с жест покани Алекс да го последва. Завиха към главната алея, на която беше оживено, но и достатъчно просторно, за да си говорят спокойно, без опасност някой да ги подслуша.

– Истина е, че силно се замислихме дали да продължим контакта с теб – каза тихо Мавал. – Но поведението ти напоследък ни даде надежда. Само сега да не вирнеш нос! Да си ученик на Светлината изисква изключителна преданост към делото. И никакво самомнение – разбра ли ме?

– Да – измънка Алекс. – Но аз не разбирам какво означава това – да бъдеш ученик. Не трябва ли да бъде винаги до вас, да попивам всяка ваша дума, да се старая да отгатвам всяко ваше желание?

– Желание? – засмя се Мавал и спря. Обърна се към ученика си:

– Аз нямам никакви желания. Изкривените ти представи идват от източната литература, която си погълнал в предостатъчно количество. Забрави тези работи! Това не се отнася за нас и още по-малко за теб. Контактът ни с нашите сътрудници отчита разликата в манталитета и индивидуалността им. Не се очаква от теб да лежиш в краката ми и да ме гледаш предано в очите. Очаква се да изпълняваш съвестно всичките ми наставления и задачи, но да използваш собствения си ум, за да избираш най-верния път за изпълнението им.

– Тогава какво трябваше да правя в църквата? – попита Алекс смутено.

– Всичко друго, но не и това, което направи. Беше просто глупаво – Мавал отново тръгна напред. – Но няма смисъл да говорим за това сега. Искам всеки ден между пет и шест часа сутринта да се опитваш да влизаш мислено във връзка с мен. Трябва сам да намериш начина, по който ти е най-лесно да го правиш. Освен това се запиши на курс по алпинизъм. Събери

постепенно пълна екипировка за експедиция в Хималаите. Гледай да успееш да участваш в повече състезания, без да се стремиш да печелиш първото място.

– В Шамбала ли ще ходя? – развълнувано попита Алекс.

Мавал отново спря и го стрелна с черните си очи. Прочеди през зъби:

– Престани да мислиш за глупости! Занемарил си физическата си подготовка.

Мавал беше прав, Алекс наистина беше зарязал почти всичките си спортни занимания. Само от време на време ходеше да поплува в басейна към университета и веднъж седмично посещаваше спортната зала. Но не си даваше много зор. Съвсем бе престанал да тича сутрин, защото му беше омръзнало.

Идеята да се занимава с алпинизъм го заинтригува. Беше свързана с далечни пътувания и престой сред природата – нещо, което Алекс обичаше.

– После ще мислиш за подробностите – прекъсна мислите му Мавал и рязко зави по една едва забележима пътечка навътре в гората. Когато алеята се скри зад многобройните стъбла на дърветата, той спря. Алекс вдигна очи към него. Знаеше, че моментът на раздялата беше дошъл, и сърцето му се стегна от болка. Въпреки че Мавал въобще не се държеше мило с него, Алекс усети мъката на предстоящата самота. Притвори очи, за да се концентрира по-лесно върху приятното усещане да бъде проникнат от енергийното поле на учителя. Чу омекналия глас на Мавал:

– Направи каквото ти казах и ще ме усещаш, когато поискаш.

Хвана двете му ръце над лакътя и леко ги стисна. Бащинска топлина докосна сърцето на Алекс и той за малко да се разплаче. Отвори очи и забеляза леката усмивка на Мавал.

– Ще се видим пак, момче – каза той и се разтвори във въздуха.

Алекс още дълго стоя на това място в желание да запази атмосферата на тези последни мигове, но тя бързо се разсея и той с чувство на съжаление се върна на алеята.

Юли 1986 г.

Пот се стече в очите му и Алекс сведе глава надолу. Ви-сеше на седемдесет метра над равнината. Долу се виждаха няколко палатки и хора около тях. Слънцето печеше силно и гранитът излъчваше топлината обратно към него. Избърса, доколкото можа с лакът, лицето си и удари още веднъж кли-на. Наниза карабинера и го дръпна силно, за да провери дали се е захванал здраво. Прекара въжето и се издърпа нагоре. Видя малко под себе си Тео. Усмихна се. Този път нямаше да отстъпи победата! Поне на тренировъчните състезания си позволяваше от време на време лукса да покаже истинските си способности.

В началото на спортната си дейност като алпинист не си представяше какво тежко условие му беше поставил Мавал. Не беше достатъчно добър, за да победи. Но тренираното от детство тяло и точната преценка за най-безопасно и удобно трасе по скалата бързо му помогнаха да преодолее разлика-та между него и най-добрите в групата. Треньорът забеляза таланта и целеустремеността му и година по-късно Алекс вече имаше запазено място в елитния клуб на университета. А това не беше малко, защото клубът беше известен не само в страната, но и в чужбина. Алекс участваше в толкова много състезания, че ако не учеше с такава лекота, щеше да закъса със следването си.

Да не побеждава ставаше все по-трудно. Треньорът скоро подуши нещо нередно в упоритото заемане на второто или третото място и онзи ден отново се скара с него. Разбира се, и така Алекс допринасяше за победата на отбора, но не можеше да удовлетвори амбициите на треньора си и му беше много трудно да заблуди опитното око на стария катерач, че не му достигат сили да бъде първи. „Ако не искаш да победиш, нямаш място в спорта! – беше извикал ядосан той. – И ако продължиш така, ще те изхвърля от отбора!“

Не го направи, разбира се. Дори включи Алекс в екипа за хималайската експедиция. Щяха да изкачват три седмохилядника и два осмохилядника, ако им стигнеше времето. Надяваха се догодина да шурмуват най-трудните върхове. Алекс много се зарадва. Беше най-младият и неопитен в екипа, но се зарече да не излага името на университета и да оправдае доверието на треньора. Но най-много го радваше мисълта, че беше изпълнил успешно поръчението на Мавал. Може би щеше да го срещне отново. А защо не там, на Хималаите? Колкото и да го бе убеждавал, че това за Шамбала са глупости, Алекс не му вярваше. Не можеха всички приказки за тази чудна страна сред върховете на Хималаите да са чиста измислица! Дори мястото да се намираше в паралелен свят, пак именно там, в планината, щеше да има някаква Врата към него. И Алекс искаше да усети тази близост.

Издърпа се задъхано на плоския връх и се огледа. Винаги когато достигаше целта и виждаше обширната панорама край себе си, го обземаше чувство на радост и вътрешен мир. И сега се наслаждаваше на това усещане, докато се появи главата на Тео зад ръба на скалата.

Хималаите, май 1987 г.

Силните напъни на вятъра сякаш се опитваха да изтръгнат забитите в снега клинове, на които се държеше палатката. Алекс се свиваше от студ в спалния си чувал. Шумът на вятъра беше толкова силен, че, въпреки умората, му пречеше да заспи. Спомни си изминалите седмици. Уморителното пътуване, в което бяха вечно нащрек, за да не загубят по невнимание или заради набезите на дребни крадци част от екипировката. Точно на него бяха възложили тази досадна задача. И докато другите оглеждаха Катманду и пиеха солен чай с масло в гостоприемните къщи на шерпите по селата, той седеше сам сред куп раници и вързопи. Най-трудно беше с децата. Те любопитно идваха да разглеждат и на Алекс не му се искаше да ги спира. Но често точно те с най-невинно изражение измъкваха сърчно от джобовете на раниците я някой чорап, я инструмент, я паница и бягаха с висок смях, развявайки трофея си. Нямахме смисъл да ги преследва. Докато хване един, другите ще отмъкнат десет пъти повече. Поне ги запомняше и когато останалите катерачи се връщаха, Алекс се обръщаше към селския старейшина. След малък подарък вещите се появяваха отново, но често изцапани, изкривени или дори съвсем негодни за употреба.

След като тръгнаха нагоре в подножието на високите върхове, вече далеч от селата в низините, и построиха първия базов лагер, грижите станаха други. В началото времето беше хубаво. Алекс изкачи заедно с първата група един от седемхилядниците – малка тренировка за очакващите ги осемхилядници. След това построиха нов базов лагер между двата върха, които смятаха да изкачат. И точно тогава времето започна да се разваля. Вече бързаха. Решиха да се разделят. Първата група тръгна да изкачва единия осемхилядник, а втората – другия.

Бяха тръгнали преди три дни. Първия ден всичко още вървеше по план. Вечерта вдигнаха временен лагер. Но на сутринта вече нищо не се виждаше. Валеше ситен, гъст сняг. Температурата непрекъснато падаше. Видимостта беше затруднена. Въпреки това решиха да продължат. Движеха се много бавно. Кой знае дали бяха се изкачили дори с петстотин метра нагоре. Времето дотолкова се развали, че престанаха да виждат човека пред себе си. Опънаха палатките и вече втори ден чакаха бурята да се успокои. Запасите сериозно бяха намалели. Ако времето не се оправеше до сутринта, трябваше да се откажат.

Алекс седна, без да разкопчава чувала. Нагласи се и се опита да попадне в медитативно състояние. Досега всичките му опити да извика мислено Мавал не бяха дали удовлетворителен резултат. Постигаше само неясното усещане за присъствието му, без да е сигурен дали не си го въобразява. Откакто се намираше тук, той за първи път се опита отново. Суматохата и смъртната умора от недостига на кислород не бяха му позволили досега едновременно да фиксира вниманието си и да се отпусне.

Затвори очи, остави слуха си да проследи свиренето на вятъра и тялото да се порадва на топлия въздух, който се задържаеше в гънките на чувала и дрехите му. Съзнанието му се рееше над върховете на Хималаите.

Изведнъж изплува видение: красива долина, заобиколена от снежни върхове. Зелена трева, цъфнали с розови цветчета кайсиеви дървета и японски череша, тъмно езеро, блестяща сграда и прекрасна музика, която се разстиляше заедно с аромата на пролетни цветя. Алекс никога не беше виждал нещо по-красиво и затова сега се наслаждаваше, дишайки бавно и дълбоко. И изведнъж видя смеещото се лице на Мавал пред себе си и чу гласа му:

– Калагия! Браво, момче! Ти все пак трябваше да отидеш чак до Хималаите, за да стигнеш до Долината на цветята! Не можа да прескочиш вкоренените представи. Но нищо, за щастие имаш учител, който се сеща. Важното е, че сега си тук.

Вълна от щастие заля Алекс. Учителят се отдалечи малко от него, като че ли плаваше, а не ходеше по тревата. Разтвори ръце и се обърна отново.

– Виж това място! Запомни го! Тук ще дойдеш, където и да си. Тук ще намериш помощ, дори мен да ме няма. Но засега се върни и се опитай отново да дойдеш, когато си вкъщи.

Видението се разпадаше, Алекс се съпротивяваше, не искаше да си отиде, но от това само още по-бързо се върна в реалността на студената, неспокойна нощ. Пълен с щастие, легна обратно и заспа дълбоко.

А на сутринта слънцето грееше на безоблачно небе. Новият сняг блестеше като посипан с диаманти. Алекс си сложи тъмните очила и вдигна усмихнато поглед към върха. Завърза се за съотборника пред себе си. Тръгваше последен, но знаеше, че това няма никакво значение. Никой планински връх не можеше да се сравни с личния връх, до който беше стигнал миналата нощ.

* * *

Мими седеше в спалнята на родителите си пред огледалото на тоалетната масичка, подпряла брадичка върху ръцете си. Вдигна бавно поглед и огледа бледото лице на собствено-то си отражение. Какво да прави?

Петър ѝ беше предложил да се оженят. Съвсем официално – с рози, годежни халки и бутилка вино. Най-напред ѝ стана много смешно. Но откакто той си отиде, малко омърлушен, че не му даде веднага своето „да“, а реши да помисли, вече

няколко часа седеше тук и ту плачеше, ту се опитваше да събере мислите си.

Не можеше да каже, че я беше изненадал. Петър от две години се въртеше край нея. Той се държеше винаги възпитано и беше доста начетен, разговорите с него не ставаха отегчителни и Мими понякога излизаше с него. Беше хубаво момче, много момичета ѝ завиждаха за него, но тя така и не го заобича. Разказа му за Алекс, но Петър не се предаваше и с тази упоритост спечели уважението и доверието ѝ.

Огледа стаята. Да, Петър беше прав, нямаше смисъл да седи сама цял живот в наследственото жилище на родителите си и да работи кротко в библиотеката. Годишите се нижеха една след друга. Перспективата да остане стара мома не я радваше. Липсваха ѝ ласките и топлото семейно огнище след смъртта на родителите ѝ. Най-нормалното нещо, което можеше да направи, беше да се омъжи.

Мими стана и се хвърли на двойното легло по гръб. Представи си как ще се прегръща тук с Петър и заплака отново. Колко пъти беше лежала на това място и си беше представляла как прегръща този, когото обичаше от все сърце, и как той отговаря на ласките ѝ. Трепет мина по тялото ѝ. Обърна се и зарови лице във възглавницата.

– Алекс, Алекс, защо избра такъв път? – шепнеше тя.

Седна и се взря пред себе си. Беше безсилна пред факта, че единственият човек, когото обичаше повече от всичко в света и за когото знаеше, че я харесва, се бе отказал от семеен живот в името на някакви неясни духовни цели. Какво искаше да постигне? Не се ли състоеше щастието в това да живееш в сговор с другите, да допринасяш с работата си за добруването и развитието на човешкото общество, да отглеждаш децата си така, че те да станат добри хора? И разбира се, работата да ти доставя удоволствие и

да намериш човек, с когото можеш да споделяш всичко и когото винаги ще обичаш?

Разбираше, че това е щастието на обикновения човек. А Алекс не беше обикновен човек. Обикновеният човешки живот му беше скучен, търсеше не хора, а висши същества.

Защо Бог го бе надарил с такива необикновени таланти? Колко се беше молила Той да върне Алекс към нормален живот, а все оставаше излъгана! Докато накрая престана да вярва в Бога и спря да ходи на църква в неделя.

Затънала в нещастieto си, Мими все пак притежаваше достатъчно здрав разум и вменен от детството страх, за да не посегне на живота си, макар тази мисъл неведнъж да ѝ бе минавала през ума. След много опити да привлече вниманието на Алекс, опити, които винаги завършваха с топла, дружеска усмивка и леки закачки и които всеки път ѝ даваха да разбере, колко твърдо той вярваше в правилността на решението си, Мими се беше отказала да го заговори отново. Болката се спотаи някъде, тя се опитваше да я пренебрегне, доколкото може, и накрая се примири. Поне така мислеше до тази вечер. А сега дилемата отново се изправи пред нея с пълна сила. Да каже ли „да“ на Петър, въпреки че не го обича? Защото какво щеше да прави сама? Искаше да има деца, да има семейство, да не седи вечер самотна пред телевизора и да пазарува и готви единствено за себе си. Да чака да се появи някога някой друг, в когото би се влюбила? Нима можеш да отдадеш сърце, което вече принадлежи на друг? Не, Мими знаеше, че няма смисъл. А след като не можеше да има Алекс, сега ѝ се удаде поне възможност да уреди живота си, макар и не този от мечтите ѝ, но все пак един честен и достоен живот.

Изправи се и тръгна към стаята си с твърдото решение още утре да се обади на Петър. Нека направи поне него щастлив, след като за нея щастие не бе отредено.

IV. ПАЗИТЕЛЯТ

Септември 1987 г.

– Отпусни се!

Алекс отпусна мускулите си и усети как го обгръща зелена светлина. Ударите на сърцето му постепенно се успокоиха.

От няколко дена се намираще край морето. Туристическият сезон беше отминал, но дните бяха топли и спокойни. Според указанията на учителя си, използваше свободното време след дипломирането си, за да овладее техниките за пренасяне в други светове.

– Сега опитай отново! – нареди Мавал.

Алекс пое дълбоко въздух. Не че това му вършеше някаква работа, но не се беше научил още да изключва инстинктите на тялото си. А и Мавал твърдеше, че те са обратна връзка с физическата му обвивка и са полезни като ориентир, докато не овладее напълно етерното и астралното си тяло.

Натъкна се отново на Пазителя. Този път се изправи пред него във вид на огромен паяк. Явлението Пазител е широко известно. То е плазмено образуване, притежаващо чуждо за хората съзнание, което приема формата на страха на странника, опитващ се да навлезе в етерния свят. Докато този страх съществува, Пазителят е непреодолима преграда.

Алекс прекрасно знаеше това, но само знанието не стигаше, за да преодолее бариерата, която реално сам си беше поставил. Нужен му беше практически опит, за да овладее страха си и чувството на отвращение и да контролира пре-

дизвиканите от тях явления. На теория звучеше безобидно – трябваше просто да си представи нещо и то възникваше. И обратно – достатъчно беше да не си представя нищо и нищо няма да възникне. Но хората бяха надарени с таланта на творческото въображение, което в тази среда можеше да създава светове. Истински, реални светове. Той би могъл да навлезе в светове, построени преди него от други странници, или дори да си изгради свои собствени, но още се намираше в началото на обучението си и не това беше целта на упражнението.

– Върни се – чу заповедта на Мавал. Алекс незабавно я изпълни, макар че съжеляваше, че учителят не му даде възможност да опита да се справи с това чудовище.

– Ще продължиш нататък чак когато Пазителят престане да се появява.

Учуден Алекс попита:

– Това означава ли, че никога няма да мога да се разхождам из етерния свят?

Мавал се усмихна:

– Не, не означава. Ще дойде момент, когато този свят вече няма да е заплаха за теб, но засега се придържай към указанията ми. Невинаги ще съм на твое разположение, за да ти помагам, ако е необходимо.

Алекс стана и разтърси крайниците си. От два часа седеше тук и правеше опити да попадне в съвсем определен, по-висококачествен свят. И по-рано се беше разхождал къде ли не по време на медитация, но винаги безцелно, отворен за всичко, което срещнеше по пътя си. Странно, че тогава Пазителят не се беше изправял пред него. Попита Мавал защо.

– Тогава ти не тръгна съзнателно, остави се да те водят чувствата. Това не е чак толкова лошо за обикновен човек. Колкото е по-чист, толкова по-високи нива достига.

Но твоето обучение цели да се движиш из тези светове съвсем целенасочено, осъзнато. Трябва да употребиш волята си, не чувствата. Между другото, същото важи и за света, в който в момента се намираме. Овладееш ли това изкуство, ще можеш да се преместваш във всяка точка на Земята само с волята си.

– Ще се телепортирам ли? – попита заинтригуван Алекс.

Мавал се засмя:

– Да. Но ще продължиш да използваш самолета и колата.

– Защо?

– Защото това изисква много енергия и нейният разход е оправдан само в изключителни случаи.

– Но ти винаги се появяваш пред мен по този начин, нали?

– Никога не се сравнявай с мен – отвърна Мавал сурово, – още сто живота няма да ти стигнат, за да научиш нещата, които умея аз.

Засрамен Алекс седна. Отпусна тялото си и концентрира ума си в една точка. Престана да мисли.

Изведнъж вече беше само съзнание. Можеше моментално да изгради тяло където поискаше и да го накара да върши каквото поискаше. Пред съзнанието му минаваха много бързо различни светове, но той не се задържа в тях, докато не се почувства привлечен от определена светлина. Тогава спря и се наслади на чувствата, които този свят пораждаше – чувства, че е у дома и е посрещан с любов. Но не за дълго, защото изведнъж пак се превърна само в съзнание извън този свят. И знаеше, че някъде има тяло и трябва да се върне. Видя го седнало на пясъка и се сля с него...

– Bravo – похвали го Мавал. – Този път беше много по-добре. Не се идентифицира с изградените от съзнанието тела, остана извън тях и все пак беше способен да влизаш в тях и да изживееш света, в който попадна.

Алекс слушаше внимателно, но се чувстваше странно дистанциран. Трудно му беше да се възприеме цял. Мавал се изправи и го потупа по рамото.

– Хайде ставай. Скоро ще се стъмни. Трябва да накладеш огън.

Поставената задача го върна напълно към действителността. Започна да събира съчки.

Мавал влезе в пещерата, образувала се в крайбрежните скали, която ползваше за заслон, докато обучаваше Алекс на азбуката на магическите умения. Този морски бряг, заобиколен от полупустиня и далеч от туристическите центрове, беше идеалното място за упражнения и той не за първи път водеше ученик насам. Предстоеше им много работа. Алекс учеше бързо и понякога го изненадваше, както днес. Не беше очаквал, че ще успее да се фокусира в менталното си тяло, без да се занимава с астрала. Това беше важна крачка напред. Беше готов за следващите упражнения.

На сутринта, рано призори, Мавал изведе треперещия от студ Алекс върху скалата над пещерата.

– Седни тук – той му посочи едно място с дребен чакъл, – с лице към изгрева. Ще медитираш, докато слънцето стигне 15 градуса над хоризонта.

Мавал метна одеялото, което бе взел със себе си, върху раменете на Алекс.

– Но този път медитацията ти ще бъде с определена цел. Ще помагаш да се захранва енергийното поле на Земята. Знай, че и други наши съзнателни и несъзнателни сътрудници вършат същото едновременно с теб. Представи си, че образувате заедно мрежа, която обгръща цялата планета. Поеми космическата енергия с чакрите⁹, които са извън тялото ти, прекарай я през чакрата на върха на

⁹ Чакра – енергиен център във финото тяло на човека.

главата, шестата и петата, докато я изпращаш от сърдечната чакра по енергийната мрежа. Бъди не само идеален проводник, но обогатявай енергията и със собствената си любов към Земята. Когато това се върши от достатъчно на брой хора, ефектът е поразителен.

Алекс кимна с глава. И по-рано беше опитвал подобно нещо по време на медитациите си. Явно тогава принадлежеше към несъзнателните сътрудници.

Нагласи се по-удобно на чакъла и притвори очи, без да ги затваря съвсем. Но преди да се отпусне напълно, чу Мавал да добавя:

– И не прави опит да работиш сам, както си правил досега. Опитай се да се свържеш с другите в обща мрежа, да туптиш с тях в един ритъм. Забрави за себе си. Ти си само песъчинка на морското дъно. Работи за общото благо без дивиденди за егото си.

Алекс въздъхна. Мавал пак му беше напомнил за неговата слабост и както винаги в тези случаи, той се почувства гузен. Защо му беше толкова трудно да се бори с чувството за собствената си значимост?

– Не мисли сега за странични неща – прекъсна мислите му учителят. – Скоро слънцето ще изгрее. Когато видиш първия лъч, започвай.

Той се запъти обратно към пещерата и остави Алекс да изпълнява задачата си. Въпреки че за много хора, които далеч нямаха възможностите на ученика му, тя беше проста, точно на Алекс щеше да е изключително трудна. Да се подчинява на колективна воля беше главното, което той трябваше да научи.

Музиката изпълни храма заедно със слънцето, което грееше през цветните прозорци. Миризмата на тамян изпълваше малката църква. Детският хор пееше, а свещеникът със златната наметка се обърна към младоженците с думите:

– Днес сме се събрали ...

Мими стискаше ръката на Петър и се усмихваше през воала към изображението на Христос над олтара. Чувстваше се озарена и щастлива. Съжеляваше само, че родителите ѝ не можеха да я видят в дългата ѝ бяла рокля, с прекрасния букет рози и малкия зелен венец с воала, който се спускаше покрай русата ѝ коса. Петър също изглеждаше великолепно в тъмносиния си костюм с бялата си риза и бялото цвете на ревера. По-скоро чувстваше, отколкото чуваше възхищението на гостите от прекрасната двойка пред тях.

Светкавицата от фотоапарата за момент я заслепи. Думите на свещеника минаваха покрай ушите ѝ, Мими не ги слушаше. Те бяха само част от общия тържествен момент на тайнството, което я омайваше и отдръпваше от обикновения живот. Заедно с трепета на сърцето ѝ всичко се превръщаше в обща мелодия, издигаше я и я завърташе в шеметен вихър. И когато дойде въпросът, тя отвърна с „да“ естествено и леко, защото нямаше сянка, която би могла да попречи на хармонията на мига. Пръстените, целувката, поздравленията – всичко това бе станало част от нея. Би могла да прегърне целия свят, за да сподели радостта, да излее препълнената си душа. Пред вратата на църквата, обиколена от близки и приятели, замижа към слънцето и мислено благодари на Бога за щастието, което бе считала за недостижимо.

V. ВИДЕНИЕТО

Януари 1989 г.

Беше студен зимен ден. Върху непочистения сняг по шосето валеше слаб дъжд, който заедно със силния вятър превръщаше пътя в ледена пързалка. Време за почивка у дома, греяна ракия и телевизор. А Алекс пътуваше с кола и освен това бързаше. Съвсем неподходящо за пътната обстановка. Колата непрекъснато поднасяше и Алекс трябваше да се концентрира напълно, за да остане на платното. За щастие нямаше много други безразсъдни като него в този късен час.

Олег, един от алпинистите, с когото се беше качил в Хималаите и който много се увеличаше по паранормални явления, му се беше обадил преди два часа и беше поискал спешно да се видят. Алекс едва беше разбрал какво му разказа с развълнуван глас приятеля му. Ставало въпрос за някакви странни явления в селото, в което бил роден – толкова странни, че избухнала всеобща паника. Олег беше помолил Алекс, за когото знаеше, че вижда повече неща от другите, да разясни какво се случва и да успокои хората.

Дъждът премина в суграшица. Почти нищо не се виждаше, светлината на фаровете се отразяваше обратно към очите му, а лошият, пълен с коварни дупки път правеше непрекъснати завои при изкачването. „Прекрасна възможност да тренирам сетивата си – усмихна се Алекс. – Добре, че смених скоро гумите на тази браква. Иначе вече да съм се забил в някоя урва край пътя.“

Когато пристигна в селото и издири по описанието на

Олег неговата къща, вече беше нощ, но в много домове още светеха лампите, кучетата лаеха особено и добитъкът бе неспокоен. Алекс изключи мотора, отвори вратата и се заслуша. Да, тук наистина ставаше нещо. Въздухът беше направо наелектризиран от напрежение.

Слезе от колата и реши да постои малко навън, за да се ориентира, но вратата на къщата пред него се отвори и на прага се появи яката фигура на Олег.

– Алекс, влез вътре – покани го той с явно облекчение в гласа. – Радвам се, че дойде и още веднъж ти се извинявам, че те разкарах в това лошо време.

Алекс отвърна:

– Няма нищо – и влезе. Вътре се чуваха развълнувани гласове, които спореха.

– Какво стана? – попита Алекс, докато се събличаше в коридора.

– Явили се светлини в небето, някой бил видял лика на Христос, друг на Светата майка, животните също са се побъркали, много са неспокойни – отговори Олег забързано. – Кучетата вият от часове, а сред хората плъзнаха страшни слухове за Апокалипсиса.

Подаде на Алекс някакви плетени терлици и добави:

– Винаги съм мечтал да ми се случи нещо извънредно, а сега, когато то стана реалност, честно казано, малко ме е страх.

Той се усмихна смутено и Алекс леко го потупа по рамото, както Мавал правеше понякога, за да го успокои.

– Но това е нормално, Олег – отвърна му с бащински тон, въпреки че беше с няколко години по-млад от него, – тези инстинкти на тялото са необходими за оцеляването.

Влязоха в стаята, задимена от цигарите на трима души. Алекс се закашля и домакинята, възрастна жена, скочи да отвори широко прозореца. Викна на мъжете:

– Престанете да пушите като комини! Не се диша!

Погледна с опасение навън и изчака само минутка, преди отново да затвори плътно прозорците.

– Какво гадно време – измърмори под носа си.

Олег го представи на присъстващите – баща му, майка му, брат му и един братовчед. Похвали Алекс доста пресилено и мъжете веднага се успокоиха при мисълта за присъствието на такъв специалист по необикновени явления. „Вече намериха на кого да прехвърлят отговорността за предстоящите действия“ – помисли си Алекс с лека горчивина.

Прекъсвайки се един друг, те оживено разказаха кой какво беше видял и чул, докато Алекс не ги спря:

– Ясно, едни мислят, че е божи знак, други, че е НЛЮ, трети, че е природно явление... Но всички са убедени, че предстои катастрофа.

Другите кимнаха. Алекс стана и каза спокойно:

– За да разбере нещо повече, трябва да се запозная лично с обстановката. Олег, ела да ми правиш компания. Облечи се по-топло, навън е доста студено.

– Сега ли ще излезете? – попита изплашено майката на Олег. – Не може ли да изчакате до утре сутринта?

– Майко – опита се да я успокои Олег. – Алекс знае какво върши. Нищо няма да ми се случи.

Но по бледото му лице личеше, че не беше съвсем убеден в последното. Алекс пък се съмняваше в първото. Засега нищо не знаеше и се надяваше да разбере поне нещичко.

Тъмната нощ ги посрещна със студен вятър. Беше престанало да вали. Животните също бяха утихнали и Олег се пошегува:

– Достатъчно е да те повика човек и всичко се оправя.

Алекс се засмя и каза:

– Искам да хвърля един поглед върху добитъка.

Учуден, Олег го заведе в обора. Трите крави стояха притиснати една към друга и се озъртаха. Няколкото овце също бяха на крак. Алекс усети физически страха на животните. Затвори за малко очи и излъчи чувства на спокойствие и любов към тях. Когато напуснаха обора, част от овцете легнаха поуспокоени на сламата.

Отделената кочина бе празна.

– Прасето го заклахме на Коледа – малко виновно се обади Олег, който познаваше мнението на Алекс по този въпрос.

– Покажи ми върха, където са видели светлините – не му даде Алекс да го разсее. И той беше израснал на село и беше ял месо като дете.

Нагазиха в кишата по пътя, която беше започнала да замръзва. Изкачиха се нагоре по хълма, докато Олег спря и посочи в далечината:

– Ей там, виждаш ли билото зад църквата? Там е гробището, а малко вдясно има тепе, древна могила. Над него са ги видели.

Олег познаваше местността, но Алекс трябваше да превключи на „нощното си зрение“, както наричаха учениците възприемането на слабите полета, за да види какво му обяснява. Беше облачно – ни звезди, ни луна.

Видя странно излъчване да се разсейва над могилата и се досети, че това може да са излезли газове, които ставаха видими на облачното небе при определени условия. Фантазията на селяните може би им беше придала най-различна форма в съответствие с техните разбираня. Дотук добре. Но животните? Трябваше да разбере какви бяха тези газове, там можеше да се намира обяснението. За съжаление той не разполагаше с химическа лаборатория и трябваше да определи газа по цвета на излъчване. А това не беше много лесно, когато няколко съставки се наслагват. Най-добре беше да използва и

другите си сетива за този анализ, например носа. Това обаче щеше да почака до сутринта.

Алекс тъкмо реши да се върне, когато кучетата отново се разляяха. Кожата му настръхна. Олег се вкопчи в ръката му. Светенето над могилата се усили. Изведнъж един тънък лъч, невидим за обикновеното зрение, се стрелна нагоре към небето. На облачния покрив се появи картина. Олег извика и падна на колене в калта, шепнейки някаква молитва.

Появи се кръст, заобиколен от кръг, после очертанията се размиха и светлото петно се превърна за няколко секунди в неясен лик на човек. Картината отново се размаза и постепенно изчезна, оставяйки единствено бледата светлина над могилата.

„Ама че представление“ – помисли си Алекс, отскубвайки се от ръката на Олег, който искаше да го накара да коленичи до него. Тръгна напред направо през полето. Олег викна след него.

– Върни се вкъщи – отговори му Алекс. – Ще се оправя сам.

Олег за миг се поколеба дали да не го последва, но после се обърна и тръгна.

Въпреки че беше тъмно, кишаво и хлъзгаво, Алекс бързо се придвижи напред. Трябваше да разбере какво ставаше на този хълм. Отмина църквичката и гробището и след двадесет минути стоеше до могилата. Не бе много голяма, но въпреки тъмнината видя, че някой беше разкопал основите ѝ. Иманяри по това време?

Алекс вдиша бавно и продължително през носа си. Миризматата беше неприятна, имаше метан и още нещо. Догадката му за газ беше вярна, но тя обясняваше само поведението на животните, не и появата на картината. Кой можеше да сложи прожекционен апарат в тази могила и с каква цел? И откъде се захранваше с енергия? Отстъпи малко, за да не се подлага на въздействието на неизвестния газ и излъчването, което

усещаше. Почака половин час, но явлението не се повтори. Най-накрая реши, че няма повече какво да прави през тази нощ и се върна обратно в къщата на Олег.

Никой не си беше легнал. Събрани в дневната, Олег и роднините му го посрещнаха с питащи очи. Алекс вдигна рамене:

– Засега нищо не мога да кажа. Знаете ли кой е разкопал могилата в основата ѝ?

Селяните се спогледаха. Братовчедът се обади:

– Бай Георги, овчарят, разправя, че бил видял няколко души да се навъртат край могилата. Но това беше през лятото.

– Ще я разгледам утре – отвърна Алекс и даде да се разбере, че е време да поспят. Майката на Олег стана първа, изпди мъжете, показа му къде може да се измие и му оправи дивана във всекидневната. Алекс ѝ благодари, не пожела нищо за хапване, изпи само чаша вода и легна, след като жената си отиде. Внуши си да се събуди в пет и половина сутринта, след четири часа сън. Заспа веднага.

Алекс се събуди точно навреме и се заслуша. Селото беше потънало в тишина. Най-накрая и хората, и животните бяха намерили мир. Седна на пода и потъна в медитация. Потърси учителя си. Когато го намери и попита какво е това явление, Мавал само отвърна:

– Разбери сам – и изчезна.

Малко разочарован Алекс излезе от медитативното си състояние, за да потъне скоро отново в него. Този път се включи, както всяка сутрин, в зареждането на полето на Земята с енергия. Сливаше се с всички ученици на Светлината в едно. Скоро усети блаженството на единението и се разтвори в цялото. Азът му вече не съществуваше, той се превърна в песъчинка на морското дъно, в лъч на слънце, в нищото на вакуума...

...Бавно се върна към материалната действителност. Огле-

да се за момент учуден от чуждата обстановка, докато си спомни къде се намира. Имаше време до изгрев, но той стана и излезе. Когато стигна могилата, първите лъчи озариха хоризонта.

Огледа разкопаното неотдавна място. Разрови го с кирката, която беше взел от навеса край къщата. За щастие земята не беше замръзнала. Откри тунел и отново го лъхна миризмата на газ. Затвори бързо мястото и се отдръпна.

– Няма да стане така – си каза и се изкачи на върха на могилата, откъдето бе видял да излиза лъчът. Премахна равномерния слой сняг и се загледа внимателно. Не забеляза нищо необикновено освен тясна дупка, вероятно от мишка. Трябваше да превключи на „рентгеновото си зрение“.

Застана точно в средата на могилата и се втренчи в земята. Това „гледане“ нямаше нищо общо с обикновеното. То не ставаше с очи, по-скоро с цялата кожа. Но тъй като хората бяха свикнали да използват очите за виждане, те се фиксираха на съответното място като трик да излъжат ума.

Алекс се концентрира. Той като че ли се отдалечаваше от мястото, а под него се разкри съдържанието на могилата пласт по пласт. Работеше като скенер. Видя каменния покрив на погребалната камера, разхвърляните от иманяри кости и счупени глинени съдове, камъни и дупка колкото юмрук в средата на пода. Оттам слизаше тръба надолу. Това вече беше доста необикновено. Дали беше направена, за да се оттича просмукалата се в погребалната камера вода?

Тази мисъл го разконцентрира и съзнанието му се върна към нормалното си състояние. Алекс разтърси мускулите си. Бяха се стегнали от концентрацията. Все още не владееше техниката напълно.

След малка почивка опита отново. Стигна пак до тръбата и слезе по нея. Тя продължаваше дълго право надолу. Може

би 200-300 метра. Накрая излизаше в подземна кухня. На дъното ѝ, точно под тръбата, имаше някаква кутия. Но тук Алекс се умори и не можа да остане концентриран.

Усети пагубното влияние на газа, който несъмнено идваше от тази кухня, и се махна от могилата. Слезе при православната църквичка. Беше отворена. Вместо икони имаше репродукции в рамки, поставени зад стъкло, а свещниците бяха от евтин метал. Явно я бяха ограбили и вече нямаше какво да се вземе от нея.

Запали една свещ, която намери паднала на пода, и се помоли на висшите йерархии да не позволят някой да си играе със съзнанието на хората. Така само ги объркваха още повече.

След това се върна при могилата и разкопа прохода, водещ навътре. Изчака малко, за да излети голяма част от газа, пое дълбоко въздух и се завря в камерата, без да диша. Запали внимателно фенерчето, което предвидливо беше взел от колата. Една искра – и всичко можеше да гръмне. Бързо намери на каменния под каквото търсеше, положи го обратно на мястото му и се измъкна.

Пое дълбоко въздух. От селото отново се чуваше лай на кучета и мучене на крави.

„Извинявайте – помоли ги мислено Алекс, – нямаше как да не изпусна тази отрова навън.“

Бързо се запъти към къщата, прочиствайки пътя с дробове – те си с дихателни упражнения. Когато пристигна, животните се бяха поуспокоили, но семейството на Олег го очакваше разтревожено пред къщата, с наметнати върху пижамите одеяла.

– Какво става? – извика Олег още докато Алекс преминаваше през портата.

Алекс се усмихна:

– Спокойно, всичко свърши.

– Как така свърши? – недоверчиво попита братът на

Олег. – Преди малко животните полудяха. Дори на мен ми стана лошо. Какво означава това?

– Газ – отвърна Алекс лаконично. – Но хайде да се приберем в къщата, иначе наистина ще се разболеете.

Всички се скупчиха край него в стаята, но Алекс отказа да говори преди закуската. Това накара мъжете да помогнат, може би за първи път в живота си, на домакинята да нареди масата. Алекс се ухили. Какво ли не правеше човек, за да задоволи любопитството си! Накрая мъжете се досетиха за мислите му и се разсмяха. Напрежението веднага спадна.

– Не ни измъчвай повече – настоя Олег, след като беше сервиран чай с хляб, масло, сирене и мед. – Какво стана там на хълма?

Алекс разправи между хапките:

– Най-вероятно някой закъсал за пари селянин е решил да разрови отново могилата и да види не може ли още нещо ценно да се измъкне от нея. Видях наскоро разкопан проход. Самата камера отдавна е ограбена, сигурно още в древността. Иманярите, които са идвали през лятото, само са освободили отново стария проход към нея. Не са намерили нищо съществено и са я изоставили отворена. Така са улеснили нашият търсач на съкровища. Той се е вмъкнал и е разхвърлял всичко. Дали е намерил нещо се съмнявам, но със сигурност е отместил един камък на пода и така е освободил процепа, който води до подземна кухня, пълна с газ. Може би знаете за някого, на когото му е станало зле точно преди да започне явлението?

Всички се спогледаха и майката на Олег извика:

– Разбира се, на овчаря Георги! Жена му ми разправи оня ден, че се прибрал рано от гората, където искал да сече дърва, и че му било много зле. Кашлял, въздухът не му стигал. Но след ден се пооправил, само ходел като замаян.

– Той е видял къде разкопаха могилата – разсъди Олег – и е решил да си опита късмета.

– Добре би било да отиде на лекар – обади се Алекс загрижено. – Газът, който изтича, е отровен, може да се налага лечение.

– Ще кажа на Гина – съгласи се домакинята.

– А ти – обърна се Алекс към Олег, – виж дали не можеш да докараш някакви изследователи тук, за да разберат какъв газ е изтекъл. В камерата е останало достатъчно количество от него. Макар че като помисля, по-добре недей. Само ще разбутат нещата и всичко ще започне отначало.

– Почакай – каза Олег. – Наличието на газ все още не обяснява картините, които видяхме в небето.

– Халюцинации. Когато изтича земен газ, всеки реагира различно. Животните са по-чувствителни, усещат преди нас. Но когато концентрацията много се увеличи, хората могат да получат видения.

Алекс не виждаше смисъл да казва истината. Само щеше да разтревожи още повече селяните. Някой от любопитство щеше да потърси начин да проникне в подземната кухня и да издири кутията. А тя по-добре да лежи там, погребана под земята.

– И какво да правим сега? – попита бащата на Олег.

– Затворете здраво прохода към могилната камера. Заздвайте го, правете каквото ви хрумне, но гледайте никой да не влезе там отново. Така със сигурност повече няма да се отровите.

Селяните се съгласиха. Скоро вестта за разкритията обиколи селото. Още в същия ден се намериха мъже, които последваха съвета на Алекс и затвориха здраво входа в могилната камера. Следобед Алекс си тръгна заедно с Олег, който го беше помолил да го закара в града. Докато внимателно караше по хлъзгавия път, Олег продължи да го разпитва:

– Благодаря ти, Алекс, добре се справи, успокои хората. Но мен не можеш да заблудиш с тези приказки за халюцинации. Нямахме да видим всички едно и също, нали?

Алекс въздъхна усмихнат:

– Ех, ти, както винаги, ме разкри.

– Тогава какво беше това? – настоя Олег.

– На дъното на подземната кухня имаше апарат. Не ме питай, не зная какъв е и откъде се е взел. Как се е задействал, не е ясно, може би от промяната на налягането или концентрацията на газа. Когато оня нещастник е отместил камъка, който запушва тръбата под него, апаратът е прожектирал направо нагоре към небето. През цялото време. Но изображението се вижда само при определени атмосферни условия, когато лъчите се отразяват.

– Апарат? – Олег развълнувано се размърда на седалката. – Как не каза веднага! Щяхме да го извадим! А сега тези глупаци затвориха здраво входа към вътрешността.

– И правилно, Олег – отвърна Алекс. – Нямахме да стигнеш лесно до там, 300 метра под земята. А колко газ щеше да изтече дотогава? Можеше да отровиш цялото село.

Олег помръкна:

– Да, не помислих. 300 метра, това е много, Алекс. Кой може да постави прожекционен апарат на такава дълбочина и с каква цел? Извънземни ли?

– Не знам. Може би. Просто някой си играе с нас. Ако искат да ни кажат нещо сериозно, биха намерили други начини да го съобщят.

– Но картината бе на Христос! – извика Олег.

– И какво от това? – върна Алекс въпроса. – Ще ти покажат това, което най-много ще те развълнува. Ако в Китай се появи кръст и картина на Христос, едва ли ще има същата реакция, както тук, нали? Това са евтини номера, не им обръщай внимание.

Олег се възмути:

– Как така да не им обръщам внимание! Та това доказва, че съществуват извънземните!

– А ти досега съмнявал ли си се? – засмя се Алекс.

* * *

Юли 1989 г.

Откъм язовира духаше лек ветрец и охлаждаше приятно телата на почиващите. Мими прегърна с поглед водната шир и хребета на отсрещния бряг. Наслаждаваше се на топлата земя, на слънцето, което грееше кожата ѝ, на мириса на водата и даже на неизбежния шум от хората около нея. Галеше с едната ръка русата косичка на едногодишната си дъщеря, която седеше до нея и ровичкаше в пясъка.

– Искаш ли сладолед, мила? – попита Петър.

Тя се обърна към него и кимна. Петър никога не можеше дълго да седи на едно място, винаги си търсеше някаква работа или компания за приказване. Не умееше да се наслаждава на тишината и спокойствието.

Проследи го с очи как се отправя надолу по лекия склон към водата и се насочва към кафенето малко по-нататък. Новите му бански, които тя му беше купила преди два дни, отиваха добре на загорялата му кожа. Ходеше изправен, със самочувствие и тя не беше единствената жена, която го съпроводи с поглед. Почувства някаква гордост, че беше избрал именно нея за съпруга, въпреки че тя толкова му се беше дърпала. А може би точно заради това?

Някакво премляскване я извади от унеса. Наведе се над дъщеричката си.

– Дарина, какво си направила? – попита тя детето едно-

временно засмяна и разтревожена. – Пясъкът не е за ядене, пфу, пфу!..

Избърса устата ѝ първо с ръка, а после потърси кърпичка. Детето направи гримаса и за малко да заплаче. Мими го вдигна на корема си, легна назад и го залюля игриво. Върху кръглото му личице отново изгря усмивка.

– Моята малка палавница – нежно гукаше Мими на дъщеря си. – Ще ти дам да пробваш нещо много по-вкусно от пясъка. Ей сега тати ще донесе сладолед, а той е тоооолкова вкусен.

Направи гримаса на върховно блаженство и детето се засмя.

Заля я щастие на мига. Цялото ѝ същество пееше заедно с всичко, което я заобикаляше. Животът беше така прекрасен! Хвърляш се в пълноводна река и плуваш. Не знаеш къде ще те отнесе течението, но се оставяш да те носи. И не мислиш на кой бряг ще те изхвърли. Забравяш за подводните течения, способни да те погубят. Наслаждаваш се на мига, който е цяла вечност. Няма минало, няма бъдеще, има само тук и сега...

Момиченцето я пляскаше с ръчички по корема и Мими дойде на себе си.

– Хайде да те вода до ей онова дърво – тя посочи брезата, която се открояваше сред боровете в края на ливадата. Искаше да накара Дарина да ходи боса по тревата, докато я държи за една ръка. Но детето се отказа от усилието след първите няколко крачки и повдигна ръчичките си към нея. Мими не устоя на молбата и го вдигна. Отидоха да погалят дървото. Когато се върнаха, Мими се огледа. Петър още го нямаше, а трябваше да се е върнал отдавна.

Нямаше как да го потърси, не можеше да остави нещата им без надзор. Но след като почака още половин час, така

се разтревожи, че помоли семейството, което се беше разположило наблизно в тревата, да хвърля по едно око на вещите ѝ, метна чантичката си с парите и документите на рамото, вдигна детето и се отправи към кафето. Дарина тежеше на слабите ѝ ръце, тя я местеше от едната към другата, но не спря. Огледа се дали няма да види Петър.

Намери го в двора на заведението. Седеше в компанията на две млади момичета и водеше оживен разговор на чаша с безалкохолно съдържание. По формата ѝ Мими разбра, че това не бе лимонада.

– Петър, какво стана със сладоледа? – попита Мими, оставяйки уморена детето на земята.

Стреснат, мъжът ѝ се обърна. С явно недоволство я представи на двете момичета.

– Защо ме преследваш, човек не може да изпие една чашка на спокойствие? – избухна той.

– Нямахте те цял час. Разтревожих се – измънка Мими с чувство за вина.

– Няма за какво да се тревожиш, няма да пропадна – отвърна Петър грубо. – И какво направи с нещата ни? Прибра ли ги в колата?

– Не – призна си Мими смутено, – помолих семейството до нас да ги пази.

– Как можеш да се доверяваш на чужди хора? – Петър се ядоса. – Новото ми яке струва цяло състояние! А и чантата може да се хареса на някого. Върни се веднага!

Когато видя напиралите сълзи в очите на Мими, омекна. Стана, изпрати я до оградата и каза:

– Извинявай, мила. Има ги всякакви хора. Виж какво става там. Ще дойда след малко, само да си доизпия питието.

Погали детето и залепи на Мими бърза целувка по бузата. Дойде след повече от час. Беше забравил за сладоледа...

VI. ИЗ ТЪМНИТЕ ДЕБРИ

Шамбала

Неголямата долина, заобиколена от снежни върхове, отново се простираше пред погледа му. С цъфналите си дървета, със зелената си ливада с множество пролетни цветчета, със синьото си езеро и с блестящата ниска куполообразна сграда в средата, това беше най-красивото място, което Алекс някога беше виждал. Не без основание го наричаха „райската градина“. Идваше тук от доста години. След онзи първи път в Хималаите и след упражненията за съзнателно достигане до други светове успяваше да се пренесе мислено в Долината, когато пожелаеше. Мавал го беше научил да уплътнява усещанията си дотолкова, че осезанието да се изравнява почти с физическо присъствие. Това „пренасяне на двойника“ приличаше на сънуване, само че напълно осъзнато и управляемо сънуване. И останалите се пренасяха по този начин тук. В известен смисъл мястото не беше реално, а изградено от съзнанието на много поколения учители и ученици. Но може ли някой да каже дали това, което ние считаме за реално, обективно съществуващо извън нашето съзнание, не е само фантазията на едно друго съзнание?

Алекс се запъти към сградата. Днес щяха да се събират всички ученици на Бялото братство, способни да се пренасят тук. Обикновено на такива събирания извършваха някакви съвместни действия. Най-вече за да повлияят положително на определени обществени процеси, протичащи на Земята, или за да попречат на действията на Черните братя. Послед-

ните също разполагаха с подобен център и преследваха свои собствени цели.

Днес отново се събираха точно по този повод. Някъде в Южен Кавказ Черните братя се бяха постарали да нажежат разногласията между два малки етноса и ако не се намесеха успешно, локалната война щеше да прерасне в по-мощен конфликт. Това не беше типична задача. Обикновено работеха по-глобално, като повлияваха на енергийните полета, обгръщащи Земята. Малките конфликти между отделните народности не представляваха глобален проблем, дори да протичаха с големи кръвопролития. Но случаят очевидно беше различен.

Алекс мина през блестящата стена на сградата и се озова в кръглата зала с големите шестоъгълници, издигащи се като купол над нея. Тъкмо потъна в един от удобните фотьойли, когато осветлението отслабна и на една от пчелните клетки се появи увеличеното лице на Старшия:

– Приветствам ви!

Всички присъстващи около двадесетина ученици от най-различни краища на Земята мълчаливо склониха глава. Кутан рядко се появяваше пред тях. Явно работата беше сериозна.

– Вече знаете, че става дума за местно ограничен конфликт. За съжаление късно разбрахме колко активно е замесен в него Мрака, а и досега не ни е ясна целта, която преследват поклонниците му. Точно в това се състои сегашната ви задача – да разберете тази цел. Ако се постареем само да разсейваме отрицателната енергия, преди да сме разбрали защо е предизвикана, нищо няма да постигнем. Обстановката може временно да се успокои, но след това отново ще се изостри. По-лошото е, че така ще предупредим Черните братя и те ще намерят друг, по-хитър начин да заблудят вниманието ни.

Кутан замълча, за да провери дали всички осъзнаваха добре казаното. На Алекс за миг му мина мисълта, че велики сили

играят в непонятна за него игра, а хората бяха само дървени фигурки, които разместваха по дъската – в случая Земята. И тази мисъл предизвика мимолетно чувство на възмущение.

– Алекс – отправи Кутан взор към него, усетил безпогрешно настроението му, – ако се съмняваш в действията ни, няма какво да правиш тук. Не ни трябва колебаещи се!

Алекс се стресна. Не се обиди, знаеше, че Кутан е прав. Но изведнъж възникналото подозрение не се разсея, а потъна някъде в дъното на подсъзнанието му, което му даде възможност да се концентрира вече напълно върху думите на Великия учител.

– Целта изисква да действаме на физическо ниво. Това означава, че няколко от вас трябва да се внедрят сред воюващите. Решихме, че по трима от двете страни са достатъчни. Всеки ще действа сам, независимо от другите. Дублирането е с цел да не се преустановява разследването, в случай че някой бъде разкрит, отстранен или убит. Акцията е опасна, затова очаквам доброволци. Начинът на внедряването е индивидуален, в зависимост от ученика.

Кутан отново спря да говори и се огледа. Попита:

– Има ли въпроси?

– Да – обади се Рамбо, който беше получил прозвището си заради увлечението си по бойните изкуства. – За да преценя риска, трябва да знам кои са двете страни в конфликта в Кавказ и какво конкретно трябва да се узнае.

– Конфликтът е стар, отпреди повече от петстотин години. Кръвна мъст между два клана. С времето се задълбочи, макар че понякога други, по-глобални събития са потискали пререканията с десетилетия. Ако бяха се възпламенили отново в спокойни времена, нямаше да е изненадващо и нямаше да придобие големи размери. Но стана точно обратното. Старият конфликт е бил подхранван изкуствено. Някой успя да привърже двете воюващи страни към две различни идео-

логии. От едната страна е войнственият ислямски фундаментализъм, от другата – надеждата да се отскубнат от изостаналостта си посредством привързаността към християнски ценности и привличане на инвестиции от западните цивилизации. Въпреки че принадлежат към един и същ народ, са се разделили в два етноса и са развили в зависимост от идеологията си различен менталитет. Типичен пример за максимата: разделяй и владей. Трябва да открием кой владее.

Всички потънаха в нерадостни размисли за това колко лесно се манипулираха цели народни групи. Защо човек не успява да се отърси от това влияние, въпреки че често подозира истината? Кога ли ще изостави социалното си поведение на стадно животно, което смята, че само в група може да оцелее и се бори със зъби и нокти за „нашите“, като презира „чуждите“? Ще разбере ли някога, че не е животно, че не може да вреди на „врага“, а само на собствената си душа?

Алекс си представи за момент, че воюва от едната страна наравно с другите и веднага пред него се изправи следващият проблем. Попита Кутан:

– Ако се внедрим в този конфликт, неизбежно ще трябва да участваме в боевете. Ще трябва да убиваме, иначе веднага ще ни разконспирират.

– Разбирам притеснението ти. Но в случая кармата¹⁰ ще поемаме ние. Найясно сме с последствията.

– Колкото и да поемате кармата ни – отвърна Алекс учуден, – за нас остава собствена отговорност. Няма ли друг начин да получим тази информация?

– Вече ти казах, че с твоите съмнения в правилността на нашите решения е по-добре да не участваш – Кутан го погледна строго. – Въпреки че разчитахме на теб. Районът е високопла-

¹⁰ Карма – закон за причинно-следствените връзки. Отнася се за всички действия както в този, така и в миналите съществувания. По принципа „каквото сееш, това ще пожънеш“.

нински, ти имаш съответния опит и дори не е нужно да се замаскираш. Във вените ти тече кръвта на кавказки народ.

Това беше ново за Алекс. Досега не го беше вълнувал генетичният му произход. От самото начало знаеше, че Кутан и Мавал разчитат именно на него. Не само заради алпийската му подготовка, а и заради факта, че преди повече от хиляда години е живял в тази област и че ще успее да възстанови спомените си за това минало прераждане. Изминалите години почти нямаха значение. В тези места начинът на живот и мислене не се бяха променили съществено. Както и на много други места по Земята. Но рискуваше да срине духовното си развитие, а не беше сигурен дали си заслужава да го пожертва в случая. Въпреки че уважаваше много учителите си и разбираше, че за тях този въпрос стоеше несравнимо по-сериозно, отколкото за него. Ще трябва да поемат кармата им не само за неизбежните им прегрешения против духа, но и за всички грешки, които евентуално щяха да извършат.

Алекс не се поколеба много. Беше се хванал на хорото още когато Мавал му предложи да работи за Светлината. И сега щеше да играе, макар че не разбираше напълно какво общо имаше тази борба със Светлината. Нима и тя беше принудена да прибегне понякога до методите на Тъмнината, за да постигне целите си? Къде тогава е разликата между двете враждуващи сили?

По очите на тънещия в мълчание Кутан Алекс разбра, че той беше прочел еретическите му мисли. Но това не само че не го притесни, а предизвика у него чувство на облекчение. Не искаше да крие мислите си от учителите. Вътрешно спокоен, каза:

– Ще участвам.

След още няколко въпроса и разисквания се съгласиха и други петима ученици.

– Благодаря ви – обърна се Кутан към тях. – Рискът за

всички нас е голям. И това не се отнася само за живота ви, а най-вече за душата ви. Излишно е да ви казвам да бъдете безкрайно внимателни и да избегнете излишни рискове. Повтарям, не поддържайте помежду си контакт. Всеки ще действа самостоятелно. Ще се постарая да ви помогнем с каквото можем. Но знаете, че нашата намеса има граници. Разчитайте предимно на себе си.

Очертанията в пчелната пита се размиха. Събралите се излязоха мълчаливо от сградата. Рамбо, който също се беше съгласил да участва, догони Алекс.

– Какво ще правим, ако се окажем един срещу друг от двете страни на фронтовата линия? – попита той шеговито. Личеше, че новата задача му допада. Рамбо беше човек на действието, не като Алекс – на мисълта.

– Ще се стреляме – отвърна усмихнато Алекс.

– И ще ме убиеш?

– Ех, ще гледам да не улуча – Алекс потупа Рамбо по рамото. – Но ако Тъмнината се намеси и отклони куршума... За нищо не гарантирам.

Рамбо въздъхна:

– Дано се паднем от една и съща страна на барикадата.

– Дано – отвърна Алекс, въпреки че шестото му чувство му подсказваше точно обратното. Но какво значение имаше дали ще убие Рамбо, Валентин, Джордж или някакъв неизвестен нещастник? Цялата тази работа продължаваше да не му се нрави.

Кавказ, август 1992 г.

– Виждаш ли ги там, до смърча? – прошепна Хамул и посочи с леко кимване наляво.

Дълбок процеп ги отделяше от другата страна на стръм-

ната скала. Приблизително на 30 метра разстояние, малко по-високо от обраслия с рядка суха трева и ниски планински храсти скален къс, зад който от известно време се криеха, се виждаше площадка. Алекс отново се възхити на усета на спътника си. Определено нищо не се виждаше и ако не притежаваше способността да превключва на другото си зрение и да забелязва лъчистата зелена, преплетена с червени нишки енергия, която се провираше в чистата аура¹¹ на смърча, той нямаше да знае, че там се крие човек. Хамул имаше шесто чувство за враговете си – обстоятелство, което му позволяваше да заема ранга на водач на малката им бойна единица, състояща се от 23 отчаяни глави.

Бяха наближили разделителната линия между двете воюващи страни, за да се огледат за възможен пробив. Искаха да обиколят противника незабелязано и да го унищожат в гръб. Така щяха да завоюват още 400 метра до следващата урва, образувана от планинската река Нимо. Завзеждането на южния ъб бряг щеше да бъде стратегически успех.

– Сам е – прошепна Алекс. Хамул кимна. Плъзна се обратно покрай скалата, за да стигне едва забележимата пътечка, която я обикаляше откъм север. Не се постара да внимава много. Щом противникът е сам, нямаше да стреля по тях. Щеше да бъде прекалено рисковано. Засега само взаимно се „подушваха“.

Алекс го последва. Предстоеше им да обходят още три поста. Хамул искаше лично да се увери във верността на сведенията на разузнавача си. Готвеше се за атака, която щяха да предприемат на следващия ден.

Алекс стъпваше безшумно по дребните камъчета. Когато се скриха зад скалата, Хамул се обърна към него и повдигна вежди. В очите му се четеше и възхищение, и тревога.

¹¹ Аура – енергийната обвивка на тялото

– Как го правиш? – попита той, – не познавам друг да стъпва така леко като теб.

Алекс се усмихна и стъпи нарочно с цялата си тежест, размествайки чакъла шумно встрани от дебелиите подметки на алпийските си обувки. Нито искаше, нито можеше да обясни, че знаеше как да намалява собственото си тегло и че почти левитираше¹² по тези пътеки. Костваше му доста енергия, но използваше всяка възможност да тренира умението, упражнявано от години под ръководството на Мавал. Въпреки че носеше наравно с другите бойци цял арсенал от оръжия на пояса и на рамото си, безшумността бе единствената защита, която си позволяваше.

Хамул не настоя за обяснение, обърна му отново гръб и тръгна напред. Алекс беше за него странен, но полезен воин. Бяха му го причислили направо от комендатурата в града. Алекс му беше обяснил, че се е родил и живял някъде в Средна Европа. Твърдеше, че произхожда от рода на Каамитите, малък планински клан, напълно унищожен при атаките на южняците преди две години. Когато разбрал за клането, решил да се бие за справедливата кауза на бойците на Аллах, макар че по собствените му думи не разбирал много от религията на пророка.

Да говори за лично отмъщение, след като не познаваше никого от избитите си роднини, звучеше на Хамул неубедително. Още повече, че от опитното му око не се изплъзна фактът, че Алекс не се хвърляше с плам в сраженията и избягваше да употребява оръжието. Но пък беше ненадминат в умението да подбере най-успешната тактика за боевете и се оказа добър разузнавач, въпреки че не познаваше областта така добре, както тукашните момчета. Освен това бе тих, затворен. Избягваше близостта на другите и не предизвикваше

¹² Левитация – противодействие на гравитацията със силата на волята, повдигане на тялото във въздуха.

междучелностни конфликти, които често възникваха сред останалите бойци. Когато момчетата се разгорещяваха покрай някакви различия в житейските си виждания, Хамул трябваше да се намесва с твърда ръка, за да не вадят ножовете си. Странното поведение на Алекс го смущаваше, но Хамул се успокояваше с това, че той беше израснал в друга среда и вероятно му беше трудно да се приобщи към обичайното разпалено поведение на планинците.

Забеляза, че отново не чува стъпки зад себе си, и се обърна. Алекс вървеше безшумно и леко наведен след него. Направи му знак с ръка да внимава. Бяха наближили следващия пост.

– Трима са – прошепна Алекс.

Хамул се вириаше през храсталака. Тук урвата свършваше и скалата се съединяваше чрез малък естествен каменен мост с отсрещната страна. И както трябваше да се очаква, стратегическият пункт се защитаваеше усилено. Нямаше смисъл да се опитват да направят пробив точно на това място. Да премахнеш трима души без шум беше почти невъзможно. Другите сигурно се намираха наблизо. Поне той щеше да действа така, ако беше на тяхно място, а и знаеше, че командирът на вражеския отряд не беше по-глупав и по-неопитен от него.

Познаваше го от младежките си години. Беше срещнал Едди в областния център след военната си служба, когато чакаха на една и съща опашка за работа. Започнаха заедно в локомотивното депо. Едди стана машинист, Хамул – механик. И само честото отсъствие на Едди пречеше да станат по-близки приятели. Поддържаха хлабава връзка. След смъртта на баща си Хамул се премести отново на село и пое стопанството като глава на многобройната фамилия. За последен път в мирните времена видя Едди на сватбата му, на която го беше поканил. Но след изборната победа на радикала Мехмед либералите обявиха изборните резултати за фалшифицирани и ги анули-

раха. Така започнаха безредиците, които скоро прераснаха в тази жестока гражданска война. Едди произхождаше от християнско семейство и това го превърна автоматично от приятел в противник на Хамул.

– Слизаме към сухата равнина – прошепна Хамул на Алекс и се спусна към моста до пътя. Поздравиха с вдигане на ръка тримата техни бойци, скрити зад крайпътните храсти. Те се зарадваха.

– Нещо ново? – попита Хамул.

– Няма движение. Знаят, че сме тук и че след моста пътят води през този тесен проход. Няма да посмеят да ни нападат.

– Нищо не се знае – отвърна намръщен Хамул. – Бъдете нащрек. Може би разчитат точно на тези наши съображения.

„Да – помисли Хамул, – на мястото на Едди точно тук щях да се опитам да пробия. И ако чакаме още дълго, като нищо ще ни изпреварят.“

Спомни си как се изненада, когато видя Едди при едно сражение от другата страна на фронтовата линия с автомат в ръка. За малко да му извика за поздрав, но бързо се опомни. Сега той беше враг. И Хамул го намрази точно толкова, колкото всеки друг друговерец. Понякога в сърцето му се появяваше чувството на съжаление за това развитие на нещата, но той бързаше да го потисне. Слава на Аллах! Великото братство на мюсюлманите щеше да цари над Земята! Род, който с чистата си кръв щеше да облагороди човечеството!

Развратната западна култура трябваше да бъде изтребена и затова всеки истински вярващ трябваше да се бори до смърт. Нямахше личности в тази борба. Всеки, който пречеше да се осъществи великата идея, беше враг.

Отправиха се на запад към обширна долина, покрита с безжизнен чакъл. Тук имаше само камъни, дори трева не успяваше да просъществува в тази суха местност. Денят на-

предваше, ставаше горещо. Стигнаха до равнината точно по обяд, когато камъните силно се загоряха. Още час и отсрещната планинска верига щеше да започне да се размива пред погледа от силните трептения на въздуха.

– Най-добре ще бъде да минем оттук – обади се Алекс.

Хамул поклати глава:

– Прекалено е отворено пространството, ще ни забележат от километри.

– Ще тръгнем по време на сутрешната мъгла – уточни Алекс, – преди изгрев слънце. За по-малко от час ще сме отсреща.

– Тук е сухо, рядко има мъгла – противопостави се Хамул.

– Утре ще има – отвърна Алекс с глас, който не допускаше възражения.

Той посочи с изпъната ръка вляво към издигащото се отсреща било.

– Мисля, че там ще можем да минем, встрани от прохода, където чака постът. Няма да се занимаваме с тях. Направо ще отбием през скалите, докато стигнем пътеката към реката. Пътят е по-дълъг, но ако имаме късмет, ще стигнем без бой до нея.

Хамул присви очи, за да проследи обясненията на Алекс.

– Откъде знаеш, че там може да се мине?

– Онзи ден, когато се чудеше къде съм пропаднал цялата сутрин, огледах маршрута.

Хамул го фиксира с тъмните си очи:

– Тогава обясни, че ти е станало лошо и половин ден не можа да отлепиш задника си от земята.

Алекс виновно се усмихна:

– Не исках да говоря пред останалите.

– Мислиш, че може да има предател? – гласът на Хамул стана остър. – И ти може да си такъв, щом си позволяваш да влизаш сам в територията на врага!

Алекс повдигна рамене:

– Всеки може да е предател. Така доникъде няма да стигнем. Най-добре е никой да не знае нищо. Ей сега могат да хванат някого от постовите и да изкопчат от него намеренията ни. Прецених, че ще е по-добре да действам сам и да те информирам, след като проуча положението. Ако ти бях казал, щеше да се възпротивиш на идеята ми.

Хамул задържа изучаващия си поглед върху него още миг, след което го отмести. Не можеше да обори желязната логика на Алекс. За момент помисли, че той би бил страхотен шпионин. И въпреки че усещаше някаква тайна около него, нямаше чувството, че той го маме. В последно време трябваше да се осланя толкова често на усещанията си, че се бе научил почти напълно да им се доверява.

– Виждам проблем само с изтеглянето на постовите – продължи Алекс, сядайки върху един камък. Хамул се отпусна до него. – Ако изтеглим всичките, ще се усъмнят. Въпреки че сме малко, трябва да оставим поне по един човек.

– Един човек няма да им устои – отвърна Хамул.

– Ще трябва да рискуваме. Едва ли ще ни нападнат точно тази нощ. Нека стоят до към 10 часа преди обяд, а после да се съберат четиримата и да нападнат в дванадесет поста на моста. Дотогава ние ще сме ги обиколили и ликвидацията на другите ще е в ход. Няма да има подкрепление за постовите. Може би дори ще ги изтеглят, когато разберат как сме ги изиграли. И нека вдигат малко повече шум, докато са на пост, за да създадат впечатление за повече хора.

Планът се хареса на Хамул. Интересно беше, че Алекс не разчиташе на това, че щяха да останат незабелязани поне до късните часове на утрото. Хамул беше благодарен на Аллах, че беше изпратил този умен мъж точно в неговата група. Не се боеше, че може да го измести от лидерското място. Ако

това беше целта му, щеше да се сприятели повече с бойците. А за последните пет месеца Алекс не предприе нищо, за да се хареса на тях. Те по-скоро инстинктивно го избягваха като чужд и по-силен.

– Тогава да се връщаме – каза Хамул и се изправи.

Някъде наоколо трябваше да се намира последният постови. Още сега щеше да предупреди момчетата да не го убиват през нощта, когато щеше да пристигне тук с останалите бойци. Освен това щеше да определи кой да остане до утре на пост и кой да се прибере в пещерата, в която се бяха разположили. Хамул беше човек на бързите решения и се гордееше с това. Използва случая, за да покаже на Алекс, че тук командва той.

Алекс го следваше усмихнат. Добре разбираше стремежа на командира да запази по-високопоставеното си положение пред него, без да губи благоразположението му. Ако с нещо щеше да помогне на мисията му, Алекс нямаше да се колебае да покаже на всички кой командва парада, но засега не виждаше никаква полза.

Не беше доволен. От месеци се разкарваше с тази шайка главорези, заблудени от великата идея за скорошната победа на исляма над останалия, затънал в разврат свят, а досега нищо не беше разбрал за целите на Мрака в този конфликт. Дори не усети никаква определена намеса или присъствие, за които бяха говорили учителите. Навсякъде виждаше само еднаквите мотиви на лична, кръвна мъст, тук-там преплетени с религиозен фанатизъм. Но религиозната идея по-скоро прикриваше истинските мотиви: страхът от промени в това закостеняло общество и свързаното с това опасение от загуба на позиции, извоювани от векове в родовете. Никой от водачите, които в мирния живот бяха старейшините, не искаше да се раздели с малкото парченце власт, което му се полага-

ше. То беше извоювано след дълги спорове между отделните фамилии и членовете на собствените им семейства. А от другата страна на фронта стояха мъжете и синовете на други семейства, които целяха същото, само че мислеха, че трябва навреме да се преустроят към новите господари в света.

Алекс се чудеше как този примитивен начин на мислене беше успял да се запази до модерните времена. Родово-общинският строй далеч не си беше отишъл с прогреса. А и за какъв прогрес може да става дума? От това, че слагаш хладилник в градско панелно жилище или телевизор със сателитна антена на каменния покрив на селска колиба, построено с архитектура като отпреди хилядолетия, човек не ставаше модерен. Западният свят се заблуждаваше, че хората навсякъде са тръгнали по пътя на прогреса. За повечето места на Земята това не важеше дори външно, а какво оставаше за вътрешно. Човекът си оставаше същият като в каменния век – хищник, живееш в глутница, готов да унищожи всеки и всичко, което пречи на утвърждаването на собствените му гени. И докато при животните това поведение беше инстинкт, успешно запазващ рода, при хората всеки беше убеден, че именно той е най-достойният. Което доведе човечеството до ръба на самоунищожението...

Скрита в гъст облак, група от 19 мъже, наредени в редица, пресичаше равнината в тишина. Чакълът под краката им скърцаше. Спираха все по-често и се заслушваха в диханието на хладното започващо утро. Природата все още спеше. Откъм поста, малко вдясно от маршрута им, засега не се чуваше нищо. Алекс леко се наведе и продължи напред. Мъжете след него последваха примера му. Скоро теренът рязко се издигна.

Пътеката, по която вървяха, не се виждаше на повече от два метра напред, ако този участък между скални отломъци въобще можеше да се нарече пътека. Отново спираха често. Не само за да си отдъхнат от стръмното изкачване, а и за да не подскажат на евентуалните преследвачи къде точно се намират, защото мъглата спираше видимостта, но не и шума.

Чак когато прехвърлиха билото и оставиха мъглата зад себе си, Алекс се обърна към командира, който вървеше след него:

– Предполагам, че не са ни усетили, но не е време за разпускане. Преди да стигнем реката и да нападнем лагера им, трябва да минем покрай още два поста. Ще ви дам знак с ръка, когато ги наближим, а от мъжете искам пълна тишина.

– Защо не ги премахнем, когато се изпречат на пътя ни? – попита Забир. Беше по-възрастен от другите бойци в групата и се водеше заместник-командир. Наричаха го „лейтенантът“.

– Няма гаранция, че схватката ще мине без изстрели – отвърна Алекс. – А дори един от тях в тихата сутрин ще се чува на километри разстояние от тук.

– Изпълнявайте каквото ви казва Алекс – отвърна рязко Хамул. – Той отговаря за операцията.

Забир недоволно се отдръпна назад и хвърли ненавистен поглед към Алекс. Този чужденец го дразнеше с високомерното си, мълчаливо присъствие и влиянието, което имаше върху командира. Забир не му се доверяваше. Алекс измисляше превъзходни тактически атаки и стратегически защити, но избягваше да влиза в пряк двубой с противника. Човек, който не обича да си цапа ръцете с кръв, не само, че не е подходящ за боец, но и на него не може да се разчита, когато нещата станат напечени. Ако беше просто някакъв мекушав тип, щеше да е единствено досадно. Но Алекс беше всичко друго, само не и мекушав. Излъчваше превъзходство както

физически, така и психически, умствено и волево. И въпреки че познаваше изрядно Корана и се молеше заедно с тях няколко пъти дневно, Забир беше убеден, че Алекс не вярва в тяхната религия и прикрива някакви свои, неизвестни цели. За него той беше просто един опасен човек.

След още два часа мълчалив преход без никакви неприятности, групата спря на ръба на една скала. Отдолу се чуваше шума на буен планински поток. Бяха стигнали реката. Алекс обаче не остави време на бойците да се зарадват. Слънцето беше изгряло и хората бяха в най-активната си фаза. Алекс се спусна покрай стръмнината към ниско разположеното малко дере, покрито с гъста растителност. Там спря и се посъветва с командира:

– Стана късно за изненадваща атака. Докато стигнем лагера им, ще ни забележат. Предлагам да тръгнем чак към 10 часа. Ще сме там на обяд, когато нашите постови ще атакуват моста. Враговете ще смятат, че се опитваме да направим пробив, и ще се насочат към него. Тогава ще ги нападнем в гръб.

– Но така ще подложа на опасност четиримата край моста! – извика Хамул. – Те разчитат, че дотогава ние ще сме ги нападнали. Не мога да подведа хората си!

Алекс помълча. Чувството на чест и достойнство беше една от малкото хубави черти на тези озверели мъже, но се бяха забавили и това налагаше промяна в плана.

– Всяко друго решение в момента ще води до по-големи загуби.

„Приказвам като бездушен пълководец – помисли си Алекс. – Как ли са се чувствали те, когато пратиха войниците си в бой? Дали ги е боляло за всеки загинал човек или са ги разглеждали просто като дървени фигурки на шахматна дъска?“

Изведнъж си спомни как се беше сетил за шахматна игра,

когато Кутан им беше обяснил предстоящата задача в „райската градина“. Тогава Алекс се беше почувствал като пешка в играта на големите сили. А сега до известна степен сам се бе превърнал в такъв играч и заслужаваше упрека не по-малко, отколкото те тогава. Дали ги болеше учителите за всеки човек, който загиваше в тази игра? Или го приемаха като неизбежност?

Хамул прекъсна мислите му:

– Ще тръгнем в десет без петнадесет. Когато стигнем лагера, може и да са разбрали за боя на моста, но едва ли подкреплението ще е стигнало до него. Даже да ни забележат, силите им ще бъдат раздвоени. Дано момчетата издържат по-дълго срещу постовите и не се хвърлят в безсмислени атаки.

Той събра останалите и им съобщи загрижено за новата тактика. Бойците бяха в добро настроение след успешния преход и не се разтревожиха много от промяната. Вече се виждаха победители. И не само това. Надолу по реката, на два часа път пеша, се намираще селото, от което много от тях бяха родом. Завземеха ли новата позиция, имаше шанс да видят скоро майките, жените и децата си.

Имаха късмет. Стигнаха лагера на противника без попътни сблъсъци. Беше тихо. Алекс се провря през храсталака. Дали бяха изоставили лагера или всички се бяха изтеглили към скалата с каменния мост?

Няколкото каменни колиби, покрити с нови покриви от клони, имаха по-стар произход от тази война. Мястото беше закътано и може би беше служило на козарите, които бяха подгонвали добитъка чак до тези труднодостъпни урви. В защитата на високите скали и във влажните долини растителността беше буйна.

Алекс внимателно доближи първия заслон. Заслуша се.

Тук беше тихо, но от отсрещната колиба се чуваше говор. Тъкмо мислеше да заобиколи, когато излязоха двама мъже в пълно снаряжение.

– Хайде да видим докъде са стигнали – каза единият.

– Нали ни заповядаха да ги почакаме тук.

– Мина вече час, откакто тръгнаха, а тук всичко е спокойно.

„Час – помисли Алекс. – Нима са открили сами огън срещу нашия пост? Или глупаците са започнали атаката преди уреченото време?“ Дисциплината беше слабото място на тези планински, независими по дух бойци.

Двамата мъже тръгнаха бавно по пътя, който пресичаше местността. Алекс се плъзна обратно при чакащите го другари.

– Побързайте – каза той на Хамул. – Двамата последни току-що тръгнаха по пътя към другите. Излезли са преди час.

Хамул със знаци определи четирима бойци, които да се заемат с постовите. Те хукнаха напред. Чак след като и останалите тръгнаха към скривалището на врага, той попита Алекс:

– Правилно ли чух? Преди час?

– Да.

– Майната им! – изруга Хамул. Не беше ясно кого имаше предвид – вражеския отряд или собствените си войници.

Скоро стигнаха забегналите напред бойци, разположили се доволно покрай двата трупа на постовите. Алекс се опита да ги отмине, без да гледа. Изпитваше остро чувство на вина за смъртта на тези двама млади мъже. С усилие се удържа в тесните граници на обикновеното сетивно възприятие, за да не усеща етерното и астралното присъствие на мъртвите.

По-рано нямаше и представа какво означава за свръхсетивен човек да участва или дори само да присъства на военен конфликт. Малко разконцентриране и той веднага виждаше изкривяванията, които мъртвите предизвикваха във финия

свят. Беше много по-грозна картина, отколкото въргалящите се трупове и пролятата кръв. Защото освен хората в техните по-фини тела, които стояха над физическото си тяло в пълно недоумение, край тях се събираше всякаква сган от ниския астрал – елементали от най-различен вид, хранещи се жадно с енергията на изтичащата кръв и борещи се помежду си като хиени.

За щастие повечето от убитите не забелязваха тези създания, но който ги забележеше, се побъркваше от тази картина. Ако хората знаеха кого облагодетелстват с взаимното си убиване, може би по-рядко щяха да прибягват към тази форма на разчистване на сметки. Макар че някои, например инквизицията, все пак знаеха кой се събира край локвите кръв – те бяха измислили многобройни безкръвни начини за убиване, много по-жестоки от тези кръвопролития.

Откос от изстрели откъсна Алекс от нерадостните мисли. Пътят ги беше отвел към скалата с моста. Това, че още се водеше бой, даваше надежда. Командирът тихо се разпореди. Алекс се отдръпна встрани. Хамул му хвърли само кос поглед, пълен с упрек, и се отправи, без да каже нищо, към процепа в скалата.

Алекс тръгна последен. Сгуши се зад един дебел бук и стисна автомата в ръце. Не даде нито един изстрел. Вместо това безгласно се молеше жертвите да са по-малко и тази безсмыслена война да свърши час по-скоро.

Вървяха надолу по течението. Чакълът скърцаше под тежките им обувки. Добре, че скоро не бе валило и снеговете отдавна се бяха стопили. Така можеха да се движат покрай самата река и само от време на време се налагаше да нагазват в нея. Момчетата бяха възбудени и не спазваха обичайното изискване да се придвижват колкото е възможно по-безшумно.

Бяха победили вражеския отряд за кратко време и с минимални загуби. Малко от противниците им бяха успели да избягат. Сега, след като владееха и двата бряга на реката, можеха да си позволят кратка почивка. Едва ли в близката седмица врагът щеше да успее да организира контранастъпление. Бяха оставили по един малък патрул на двете стратегически места, бяха натоварили двамата по-тежко ранени на носилки и се бяха отправили към близкото планинско село.

– Представям си как ще се зарадва Едгар, когато му предам това – Хамул размаха старомодна пушка, трофей от последния бой.

Едгар беше малкият му син, седмото дете в семейството, и само на осем години. Алекс, който вървеше след Хамул, учудено попита:

– Нима ще подариш оръжието на детето?

– Разбира се! Време е да се научи да борави с пушка. В сегашните времена да се защитиш само с нож е пълно безумие. Колкото по-скоро се научи, толкова по-добре.

Алекс искаше да възрази, но се отказа. Тук момчетата от малки се приучваха да боравят с всякакъв вид оръжие. Когато ги овладееха, ставаха мъже. Понякога още на 12 години. И въпреки че оръжията с времето ставаха все по-смъртоносни, децата ги използваха в игрите си с одобрението на родителите. Сега тези оръжия вече нямаха нищо общо с личната защита от нападение, а единствената спирачка пред това да попаднат в ръцете на невръстни деца, беше теглото им. На батковците също им пречеха тежките оръжия и затова производители се стараеха да ги олекотяват максимално. Да не говорим, че се произвеждаха и оръжия специално за този контингент потребители – децата. Навсякъде по света се биеха все повече и все по-малки деца. Когато мъжете участваха в боя, те често бяха единствените защитници на дома, тъй като

на жените в силно патриархалните общества не доверяваха оръжие. А когато оставаха сираци, само армията им осигуряваше храна и защита. Децата не знаят стойността на живота, те обичат да подражават на „героите“ и лесно се превръщат в убийци. А ако все пак имат задръжки, под смъртната заплаха те бързо ги преодоляваха. Обикновено ползваха децата за разузнаване и пренасяне на съобщения, но стигнеше ли се до бой, никой не правеше разлика между тях и останалите. Всяко момче беше бъдещ боец, който утре можеше да застане срещу твоето дете.

Хамул се спря след поредния завой и погледна към двадесетината къщи в далечината, построени от наредени един върху друг камъни. Притежаваха само един отвор за врата и малки дупки за прозорци под покрива и едва се различаваха на полегналия склон. Имаше още поне половин час път до селото, но командирът изведнъж се хвърли върху камъните. Войниците зад него инстинктивно го последваха. Алекс се взираше напред. Нещо не беше наред. Но какво?

Присви очи. Погледът му мина по покривите, постлани с плоски камъни. Не пушеше нито един комин. Над долината беше тихо. Прекалено тихо.

– Да разузная ли какво става? – попита Алекс командира, но той не му обърна внимание. Обладан от внезапно предчувствие за беда, Хамул се изправи и се затича надолу. Другите, легнали до реката и не виждащи все още селото, учудени долазиха до Алекс.

– Какво става? – попита Забир. – Хамул даде ли заповеди?

Алекс поклати глава. Посочи към селото:

– Изглежда, като че ли няма никой – каза той и помисли: – „Поне не и жив“.

Останалите десет мъже се изравниха с тях. Проследиха в недоумение тичащия без всякаква предпазливост към селото

командир. Нито един изстрел не нарушаваше тишината. Отнякъде се чу само самотен лай на куче. По лицата на бойците личеше, че разбраха. Забир се опита да предотврати паниката:

– Стойте тихо! – заповяда той. – Ако всичко е спокойно, след малко ще го последваме.

Нямаше близки роднини в селото. Това му помогна да прояви хладнокръвието, което отсъстваше при останалите.

– Женья, Ира, Мире... – редеше шепнешком Мехмед, млад мъж, почти още момче, имената на роднините си, като че ли ги призоваваше в магически ритуал.

Изведнъж се чу шум от разместени камъчета и един от мъжете понечи да хукне надолу по лекия склон. Забир, заел заедно с Алекс прохода между реката и скалата, го сграбчи за крака. Мъжът се строполи шумно върху камъните.

– Идиот! – извика Забир. – Изпълнявай заповедта!

Боецът избърса кръвта от разбитото си лице и се обърна със злобен поглед към лейтенанта.

– Ти ли ще ми заповядваш?

– Аз! – понечи да каже Забир, но никой не го слушаше. Изведнъж всички хукнаха напред, даже онези, които носеха носилките. Забир изруга и ги последва. Алекс също се изправи. Почака още малко, преди да заслиза, без да бърза. Направо лъхаше на нещо зловещо, но то не идваше от вражески войници. Изведнъж осъзна, че вятърът се бе обърнал и донасяше миризмата на смъртта.

Стоеше на прага, парализиран от гледката. Беше се отправил към къщата, в която видя Хамул да изчезва. Командирът стоеше на колене, наведен над проснатото на пода в центъра на къщата тяло на жена, и скимтеше като животно. Алекс обходи с поглед вътрешността на единствената стая, потънала в сумрак. Усети как стомахът му се обръща не само от миризмата.

Отдясно до вратата лежеше малко момче с разбит череп. Мозъкът му беше омазал стената отзад. На крачка от него различни свита възрастна жена, пронизана от куршум в слепоочието.

„От близко разстояние. Разстрел“ – помисли механично Алекс.

Пред матраците вляво, постлани на каменния под и покрити с шарен килим, почернял от кръв, се въргаляха едно върху друго две посечени тела на момчета, може би на 12 и 14 години, а на самия матрак лежаха две жени с разкъсани дрехи. Явно майка и дъщеря. Момичето нямаше и петнадесет години. Дълбоки рани от нож зееха в голите им гърди. Позата, в която лежаха, не оставяше никакво съмнение какво им се беше случило, преди да умрат. В дъното едва се различаваше старец, проснат по лице.

Въпреки силния напън да повърне, Алекс се отправи към Хамул, за да го изведе от къщата. И чак като се наведе към него, видя в какво беше вперил поглед командирът.

Трепна. Гневът се разрасна в него с неудържима сила. Вкопчи пръстите си в раменете на виещия мъж пред себе си. Не толкова, за да го откъсне от гледката, а защото имаше нужда да пренасочи част от този гняв навън. Едва не падна. С върховно усилие сграбчи командира и го избута навън. Не го пусна, въпреки че Хамул вече ревеше на висок глас проклетия към врага, към целия им род, към небето и земята. Съпротивляваше се с всички сили на намерението на Алекс да му попречи да се напълни с още омраза.

Алекс само мимоходом осъзна, че и от други къщи се носи същият вой. Някой стреля напосоки. Суматохата беше пълна, но нямаше сили освен за Хамул и за себе си.

Борбата в душата му бе жестока. Не можеше да избута от съзнанието си това, което беше видял. Вече не му се повръщаше, вече и на него му се отмъщаваше. И само една малка

искрица дълбоко в съзнанието му се съпротивяваше, казвайки: – Не бива, не бива да се оставяш на емоциите. – Но как да я послуша, как? Как да забрави тази млада, красива, бременна жена с разпорен от горе до долу корем, с издърпаното, вече напълно оформено детенце, свързано с пъпна връв, която чезнеше в дълбоката рана, и заковано с дълъг нож към пода на къщата? Това беше втората дъщеря на Хамул за сватбата на която той му беше разказал с голяма гордост и радост. А момчето до вратата, любимецът на бащата, за което беше предназначена пушката? А старицата – пред нея бяха осакали един по един внуците ѝ и накрая я бяха разстреляли?

„Зверове! Зверове! – повтаряше си мислено Алекс същите думи, които и Хамул крещеше на глас. – Това не са хора, не може да са хора!“

И го завладя чувството на пълно безсилие пред фактите. Нима човек беше достоен за тази прекрасна планета? Как можеше да падне толкова ниско? Или винаги е бил просто един малко по-интелигентен звяр? Откъде тази кръвожадност, това безумие? От влиянието на някакви черни сили? Къде бяха те?

Никакви външни черни сили не видя Алекс. Видя човешка жестокост, задоволяване на низки, безумни инстинкти за превъзходство над по-слабия. Видя Аз-а в най-извратената му форма. Защото винаги смятаме себе си за по-велики от другия до нас.

Мъжете се бяха събрали на площада на селото. Погледите им блуждаеха. Лицата им бяха сиви като пепел, устните стиснати. Изведнъж се спогледаха и тръгнаха спонтанно, без да отронят нито дума. Преминаха реката по тясно дървено мостче и последваха мълчаливо командира си, който беше отправил поглед, черен и насочен напред. Стъпваха решително, без капка колебание. Алекс, който вървеше последен, само

можеше да гадае накъде се бяха отправили. Оставиха селото така, както го бяха намерили. Нямаше време за мъртвите. Живите, живите бяха целта!

След като изкачиха поредния хълм, се спряха, вперили поглед напред. Командирът леко се наведе – знак, че врагът е близо. Алекс внимателно се добра до ръба на билото, за да се огледа. Очакваше да види военен лагер, патрул или боен отряд. Но нямаше нищо подобно. Под тях се простираше поредното планинско село. Същите каменни къщурки, залепени за склона близо до малка рекичка. Само че от тези къщи се виеше дим, чуваше се шумът от сечене на дърва и виковете на деца.

„Засега...“ – помисли си Алекс и изведнъж застина. В края на селото имаше малко параклисче с железен кръст на покрива.

– Какво се каниш да направиш? – попита той високо Хамул.

Вперил поглед напред, Хамул не отговори. Забир го стори вместо него:

– Не е твоя работа! – изсъска през зъби. – Никой не те кара да участваш.

Но Алекс не му обърна внимание. Без всякакво спазване на военен ред, той хвана Хамул за раменете и го обърна рязко към себе си.

– Нима ще правиш същото с тези жени и деца, както онези зверове направиха с вашите?

– Да! – изръмжа Хамул. В очите му играеха огньовете на безумието. – Това е кръвна мъст. Око за око, зъб за зъб. Законът на справедливостта!

– Но откъде ще знаеш дали имат нещо общо с тези, които заклаха хората в твоето село? Дори да са жените и децата им – не те са сторили това зло.

Алекс отчаяно се опитваше да спре чудовищния замисъл.

– Хамул, боли ме за това, което видях, боли ме много. И аз искам справедливо наказание. Но това, което се каниш да направиш, не е справедливо.

– Какво ще се занимаваш с тая женка! – се развика някой от групата. – Той и войник не е убивал. Да не е шпионин? Може би трябва да започнем с него?

Всеобщото въодушевление зад гърба му даде на Алекс да разбере, че само уважението на Хамул към него го бе спасило до момента от тази съдба. Това обаче сега не го интересуваше. Трябваше да спре командира.

Но беше късно. Хамул с рязко движение го отблъсна, обърна се и се затича надолу. Другите го последваха. Не се криеха, нямаше от кого. Алекс остана на място като срастнал със скалата. Всичко в него викаше:

„Късно! Късно! Трябваше още тогава, в онова село да ги спреш, а не да тръгнеш като последен глупак с тях. Трябваше да се сетиш накъде вървят. А се остави да бъдеш овладян от същата идея за мъст, когато видя какво беше сторил „врагът“. Не можеш вече да ги спреш!“

– Не! – извика Алекс на висок глас, по-скоро на собствени си мисли, отколкото на другите, и се затича след тях. Но емоциите така бушуваха в него, че беше забравил за пътя. Един камък се откъсна под крака му, той падна назад и силен удар в тила го зашемети. Когато дойде на себе си, вече чуваше ужасените викове на жените и децата. Изправи се замаян и хукна отново напред.

Нахлу в първата къща и видя, че беше закъснял. Двама старци лежаха заклани на пода.

Без да се бави, изтича до следващата. Посрещна го силен удар. Отлитайки назад, си помисли, че тук успешно се отбраниват. Но тогава го достигнаха отчаяни викове на жени и сто-

нове отвътре. Отново се хвърли към вече здраво залостената врата.

– Махай се – чу той гласа на Мехмед отвътре, – няма да ги убиваме, само ще се забавляваме.

– Свине! – извика Алекс, наясно, че това беше най-голямата обида за един мюсюлманин. Тъкмо се канеше отново да шурмува вратата, когато от съседната колиба чу гласа на Хамул и се затича натам.

Хамул клечеше в средата на стаята и скриваше от погледа на Алекс с широкия си гръб жена, която лежеше на пода. До вратата се свиваше младеж с разбита глава и стенише. Три малки деца се бяха скупчили на матраците в дъното и плачеха. Сцената страшно приличаше на онази, която Алекс беше видял преди няколко часа. Само че този път Хамул държеше млада жена за дългата ѝ коса, като извиваше силно главата ѝ назад. Опрял нож до гърлото ѝ, той съскаше:

– Веднага кажи къде са крият тия изверги или ще ти предрежа гърлото! А после ще дойде ред и на децата!

Жената плачеше от болка и ужас, неспособна да каже каквото и да е.

Алекс внимателно приближи командира откъм гърба и с рязко движение го отблъсна встрани. Жената скочи към леглото и закри с тяло децата си, а Хамул свирепо вдигна ножа срещу него. Дали не го беше познал? Или гневът му трябваше да се излее някъде, все едно къде?

– Хамул – извика Алекс, – аз съм!

Но беше безсмислено. Гледаха го безумни очи, замаяни от кръвожадност. И той трябваше да се отбранява от човека, с когото досега се беше разбирал добре. Бързо се превъртя, за да избегне поредния удар. Замахът на Хамул завърши в празното пространство и той загуби равновесие. Алекс използва

мига, за да се нахвърли върху гърба му и да му извие ръцете. Ножът падна на пода.

– Християнски плъх! Веднага ме пускай! – изрева командирът повече от яд, отколкото от болка.

Но Алекс нямаше такова намерение. Взе ножа и накара Хамул да напусне къщата. За негов късмет, но за нещастие на другите жители на селото, никой не им обърна внимание.

– Накарай момчетата да спрат! – заповяда Алекс. В отговор получи само хитро хихикане.

Изведнъж Алекс разбра, че Хамул не беше полудял от мъка мъж, който не знае какво прави. Човекът, когото сега изправи с лице към себе си до дървото в центъра на селото, добре осъзнаваше какво върши. Той не само се считаше в правото си да го върши, той желаше да го върши.

– Накарай ги да спрат! – извика Алекс отново в лицето му. – Прекъсни това безумие!

Хамул се отпусна и отново се ухили. Съвсем спокойно изрече:

– Не! И без това няма да ме послушат. Ако искаш да ни спреш, трябва да ни вържеш всички един по един или да ни застреляш. Ако днес не отмъстим за зверството, тогава ще го сторим утре. Не можеш да спреш справедливото възмездие на Аллах.

– Какъв ти Аллах! – изръмжа Алекс, добре съзнавайки, че Хамул бе прав за другото. – Аллах не е заповядал да се убиват беззащитни жени и деца.

– Това са неверници. За всеки убит неверник се получава награда в рая – Хамул притвори очи. – А ние сме толкова близо до рая, много по-близо, отколкото до Земята...

В този момент някакво седмо чувство накара Алекс да пусне командира и да се отдръпне. Куршумът профуча покрай носа му. Обърна глава и видя Забир с пушка. Изглежда

само заради командира не беше използвал автомата. Като се скри зад дървото, Алекс избегна и втория изстрел.

– Бягай! – изсъска Хамул през зъби. И му изпрати един поглед, в който имаше повече мъка, отколкото ярост.

После всичко стана много бързо. Хамул застана между него и Забир, викайки нещо на лейтенанта. Алекс използва момента да се скрие между две къщи. Почувства се ужасно. Вместо да помогне на тези невинни жени и деца, сега сам трябваше да се спасява. Нямахме никакъв шанс срещу шестнадесетте бойци. Хамул беше прав – трябваше да ги застреля всичките, за да спре клането. Да спре клането с цената на друго клане? Имаше ли смисъл?

За радост видя, че четирима от отряда го преследваха. Поне тези момчета нямаше да участват повече в безсмислените и безумни убийства на селяните. Затича така, че да го виждат и да ги отведе колкото може по-надалеч от селото. Не можеха да се прицелват в него при този бяг. А нямаха шанс да го настигнат. Бе не само най-тренираният бегач и катерач сред тях, но и владееше няколко трика за отклоняване на вниманието и за прикриване в подходящ момент. Намали темпото, за да не се уморят преследвачите му прекалено рано и да се върнат. Усетиха се чак когато слънцето залязваше.

Под прикритието на нощта Алекс се върна в селото. Къщите тънеха в мрак, единствено помияри обикаляха няколкото трупа на площада. Отправи се към параклиса. Слаба светлинка на свещ и тихо шепнене го накараха да внимава. Но вътре имаше само една стара жена, която коленичеше пред каменен олтар. Не го усети и Алекс се заслуша в молитвата.

– Отче, защо ни изостави? С какво прегрешихме, че ни прати тази кара¹³... Защо не взе мен на небето, а децата, мал-

¹³ Кара (тур) - в руския език: отмъщение, наказание

ките деца? Кога ще се върнеш, кога ще донесеш своя меч да съсечеш зверовете, да отделиш праведните от неправедните...

„Даже в молитвата тази бедна жена не може да мисли за друго освен за мъст – помисли Алекс. – Но какво право имам да я упреквам? Тя загуби близки хора, а аз бях готов да отмъстя дори за чужди. Кога ли ще овладеем чувствата си?“

Почака края на молитвата и закри устата на жената с ръка, за да не може да извика от уплаха.

– Тихо – пошепна той, – няма да ти сторя нищо. Какво стана в селото, след като ви нападнаха? Там ли са още чалмите?

Използва унижаваща мюсюлманите дума на християните, за да покаже на жената, че е от „техните“. Усети успокоение то на старицата и освободи устата ѝ.

– От нашите ли си? Къде са другите? – жената се озърна. – Тръгнаха преди залез слънце. Трябва веднага да ги преследвате, иначе ще ги изпуснете! Убиха поне десетина, дори деца – гадове! А колко изнасилиха! Всичките да ги убиете, всичките!

Старицата забрави за Бога, пред когото допреди малко беше коленичила и който проповядваше обич към врага. Вместо това даде воля на безумните си надежди.

– Сам съм – разочарова Алекс жената. – Знаеш ли защо нападнаха?

– Имало е някакво клане в село Туреме, оттатък билото.

– Нашите ли бяха?

– Не зная. Преди два дни минаха някакви странни типове. Викаха, че се сражават в името на Христа. Може би те са били. Не бяха тукашни, не ги познавам. Взеха хляб, една овца и няколко кокошки и изчезнаха.

Алекс кимна. Всякакви банди обикаляха района. Използваха неразборията на войната, навличаха униформи и се представяха за бойци. А всъщност плякосваха селата или чрез

измама, или, ако не се хванеха на въдицата им, чрез насилие.

– Къде са оживелите? Не видях никого в селото – попита той жената.

– Крият се. Само аз останах. Да се помоля...

– Нека се крият още ден. Част от бойците ще се върнат утре, поне така предполагам – Алекс се изправи. – Можеш ли да ми дадеш малко хляб?

– Ще ти дам и сирене – каза отзивчиво жената, явно зарадвана от такъв снажен защитник. – Ела!

Шамбала

Ястребът бавно кръжеше на безоблачното небе. Топли изпарения се стелеха в този обеден час над земята. Загретите камъни създаваха уюта на топъл дом със запалена камина. Алекс лежеше на камък, къс от скалата зад него, и остави мислите си да се реят. Слушаше звуците на природата около себе си и се наслаждаваше на мира и спокойствието. Наблюдаваше с леко притворени очи полета на птицата.

Изведнъж тя се стрелна надолу и Алекс я загуби от поглед. Затвори очи и далечна, слаба, едва осезаема болка проникна в него. Мишле ли беше това или заек? Усещане само за миг, недостъпно за обикновените притъпени сетива на хората. И слава Богу, защото ако усещаха всичката болка на този свят, сигурно щяха да полудеят.

Но външният мир беше нарушен, а заедно с него и вътрешният. Какво да прави сега? Да се върне на бойното поле нито можеше, нито искаше. Чувстваше, че всичко беше приключило. Но не беше успял да разбере целия обхват на това приключване. Само смътно се досещаше, че то значеше повече от прекъсване на мисията му. И тази догадка го изпълваше с тревога.

Пое дълбоко въздух. Нямахме смисъл да гадае, трябваше да застане лице в лице с предизвикателствата на живота си. Още веднъж наостри слух и се увери, че наоколо всичко е спокойно. След това потъна в дълбоко медитативно състояние...

Ярката светлина, синьото небе и ароматът на хилядите цветчета бяха като продължение на усещанията, преди да попадне тук. На Алекс му трябваше известно време, докато осъзнае, че е пристигнал в „райската градина“. Изправи се и отправи поглед към заснежените, искрящи върхове, които обграждаха това място. В малкото, но дълбоко езеро се отразяваше синевата на небето. Въпреки че много пъти беше идвал тук, красотата на това място всеки път го поразяваше.

Задържа се повече от обикновено в съзерцание на прекрасния пейзаж. Дълбока печал легна на душата му. Осъзна прощалните си чувства и тревогата отново докосна сърцето му. Нима това беше краят?

Не желаше да се замисля и се отправи решително към блестящия купол в средата на долинката.

Влезе в „килията“ си, както наричаха стаите за учениците, приличащи на клетки от пчелна пита и които бяха разположени на няколко етажа дълбоко в земята под купола. Седна на пъстрия под и зачака. Не беше единственият посетител, дошъл да поговори с представителите на по-високите йерархии. Усети, че Мавал го няма и съжали за това. Чувстваше го по-близък и би предпочел първо с него да поговори. Но щом съдбата така е решила, нека бъде така.

Тихо повикване извади Алекс от унеса, в който беше потънал. Премести се в центъра на купола. От шестоъгълния екран го гледаха строгите очи на Кутан. Алекс се изненада. Не беше очаквал точно „Тринадесетият“ да пожелае да приеме рапорта му. Извърши ритуалното поклонение за поздрав

и потъна в единствения фотьойл зад него. За да контактува с по-високите нива, даже тялото на двойника трябваше да е отпуснато, за да не пречи. В залата имаше още някой, който предпочете да остане в сянка. Но гласът на Кутан не даде на Алекс време да разбере кой именно ще присъства още на срещата.

– Докладвай!

Само тази дума беше достатъчна, за да разбере, че идването му не е посрещнато с радост. По нещо реакциите на тези неясни същества приличаха все пак на човешките! Нима този образ на екрана беше истинска проекция и не само синтезиран образ с цел да облекчи контакта с хората?

Мислите на Алекс забавиха отговора му. Трябваше да се концентрира върху това, което желаше да каже:

– Бях изпратен, за да разбере на мястото на конфликта причината, заради която Братството на Мрака поддържа огъня в него. Не открих такава причина. Дори не открих присъствието им, нито някакво вмешателство от тяхна страна. Конфликтът се поддържа от вътрешен заряд, от трупано с векове напрежение. Жесток е, но относително ограничен. Ако няма вмешателство отвън, ще затихне след няколко месеца. Двете страни са изтощени. След известен период на примирие сигурно ще избухне пак, ако не се вземат просветителски мерки и мерки за подобряване на комуникацията с останалия свят. Тогава населението ще се включи с успех в по-мощните борби на идеологии на планетата.

Алекс замълча, виждайки недоволство в очите на събеседника си.

– Не е важно какво мислиш за бъдещото на тези племена. Искам да чуя защо прекъсна мисията си преждевременно, без да изпълниш задачата си.

За миг пред вътрешния взор на Алекс отново изникна кар-

тината, която беше видял в дома на Хамул, и тя го изпълни с дълбоко възмущение към студения въпрос на Кутан. Имаха ли Те въобще сърце? Някакво чувство за състрадание? Или всичко беше само хладен разум без емоции?

Подтисна обзелите го чувства най-вече защото знаеше, че Кутан ги прочиташе без всякакво затруднение, а това го правеше уязвим. Изведнъж осъзна, че хем се стареа да прилича на учителите си, хем не ги приема напълно. Тази игра не можеше да продължава вечно. И реши да бъде груб:

– Защото съм убеден, че ни пратихте за зелен хайвер!

Лицето на Кутан се вкамени. И Алекс побърза да каже това, за което беше мислил през последните два дни, докато се отдалечаваше от фронтовата линия, криейки се и от едните, и от другите участници в тази безсмислена война.

– Изпитание ли беше, друго ли, не зная. Но в едно съм убеден: нямаше никакви сили на Мрака, освен тези, които хората създават сами с безумните си действия. Мракът там е достатъчно гъст. Няма защо да се включват и Черните братя. Те ще действат, където цари мир и хармония. Там би трябвало да е истинското им бойно поле. А в тези планини те просто няма какво да правят. Тук ние би трябвало да действваме, да внасяме светлина. Такава трябваше да е мисията ни!

– Безумец, как смееш да осъждаш нашите решения! – раздаде се глас зад гърба му. От сянката излезе Тиувал, един от Белите братя, когото Алекс само бегло познаваше. Учениците на Братството контактуваха главно със собствения си учител или с другите сътрудници от Земята. Дори не познаваха всичките дванадесет.

– Не ги осъждам – защити се Алекс, – казвам мнението си.

– Твоето мнение не интересува никого. Когато работиш за високите йерархии, изпълняваш техните повели и нямаш право на собствено мнение.

Тиувал застана пред Алекс, без да закрива погледа му към Кутан, който наблюдаваше сцената със застинало лице. „Тук ли е още? – помисли Алекс, преди да обърне внимание на Тиувал. – Или се всели сега в този Брат?“

– Ако трябва да изоставям собствения си ум, за да работя за вас, мястото ми не е тук.

– Умът ти служи само за да изпълняваш по-добре задачите, които ти поставяме. А не за да преценяваш действията ни. Ако не можеш да го сториш, мястото ти наистина не е тук – Тиувал отстъпи в сянката.

Алекс обърна глава към Кутан, разбрал, че щафетата ще се поеме отново от него. Лицето на екрана се оживи:

– Проницателен си. Считай го за изпитание, което не издържа. Ще ти съобщя решението си по-късно.

Лицето на екрана започна да се размива. Алекс скочи и развълнувано извика:

– Изпитание за какво? За лоялност?

Но Кутан изчезна, без да отговори. Стори го Тиувал вместо него:

– За смирение!

„Какво смирение? – помисли си Алекс. – Да приема положението на изпълнител, който не пита, или замисъла на повисшестоящите сили?“

– И двете не постигна – каза Тиувал в отговор на мислите му. – Но най-вече смирението ти заради факта, че си човек и че човекът е злоносещо същество, невладеещо енергиите си и внасящо хаос в хармонията на света. И сега ти внесе този хаос тук, на това свещено място. Затова го напусни веднага!

Алекс го погледна зашеметен. Нима беше изгонен, завинаги изгонен?

– Но Кутан каза, че ще съобщи решението си по-късно – недоумяващ и с последна надежда попита той.

Белият брат само се усмихна безразлично:

– Считай, че това „по-късно“ е настъпило.

Алекс го погледна объркан. Не знаеше откъде взе все пак сили да се оттегли, без да пита повече...

Събуди се върху камъка с насълзени очи. Изправи се и огледа гората пред себе си, като че ли не познаваше Земята изобщо. А най-вече себе си. Да, прав е Тиувал, той не можеше да се примири с човешката си природа. Още като малък беше презирал хората, смятал се бе за нещо по-добро. И отношението му към участниците и жертвите в тази война показва, че все още мислеше, че лично той никога не би постъпил така. А беше толкова близо да се превърне в звяр също като тях. Не честолюбието, надменността бе главната му слабост!

Обзе го дълбока тъга по изгубения рай. Сърцето му се свиваше от силна болка. Натискаше ръцете към гърдите си. Не можеше да спре сълзите, които напихаха в очите му.

Нима бе загубил това, за което беше мечтал от дете и което беше постигнал с толкова много труд и търпение? Смишля на целия си живот?

– Мавал, Мавал – шепнеше той. – Защо не беше с мен в този труден час? Или вече сам трябва да се справям?

Чувството за самота и провал го обзе с такава мощ, че трябваше да полага титанически усилия, за да не се качи на скалата зад себе си и да се хвърли надолу. Никога досега мисълта за самоубийство не му беше минавала през ума. И само подозрението, че някой използва слабостта му и му въздейства отвън, го спря да не се поддаде на изкушението.

– Господи – молеше се той на глас, въпреки че въобще не беше религиозен, – Господи, дай ми сили да се преборя с тази слабост. Дай ми сили да намеря истинския си път. Дай ми сили да преживея това падение...

И макар че знаеше, че няма кой да му даде каквото и да е, че той се моли единствено на собствения си дух, молитвата му помогна. Вдигна се, пое няколко пъти дълбоко въздух и се отправи към подножието на хълма, където минаваше пътят за прохода към морето. Вървеше механично, все още обзет от магията на друг свят, но вече примирен с мисълта, че живее тук и сега, и че трябва да направи в този земен живот най-доброто, на което е способен.

* * *

„Убиецът чакаше поредната си жертва, стиснал в ръката си нож. Всеки момент момичето щеше да се покаже зад ъгъла...“

Мими лежеше в леглото и четеше криминален роман. Не беше най-подходящата литература за вечерта, но приятелката ѝ Цвета горещо ѝ я беше препоръчала. Мими беше успяла да приспи малката по-бързо от обикновено и реши да се отдаде на рядкото в последно време удоволствие да потъне в един измислен свят. Не я влечаха особено криминалетата, но този роман наистина беше интересен. Мими хвърли поглед към будилника върху нощното шкафче. Беше минало полунощ. Петър още гледаше телевизия в съседната стая. Време беше да спи. Само да види какво ще стане по-нататък с бедното момиче...

Вратата се отвори и Петър влезе в спалнята. Свали си дрехите и се вмъкна под завивките.

„Дано ме остави поне тая нощ на мира!“ – помисли си Мими, обръщайки следващата страница. Но вече усещаше прокрадващите се ръце на Петър по гърдите си. Тялото ѝ се стегна. Той целуваше шията ѝ. Смърдеше на бира и беше изпълнен с похот. Мими нямаше друга дума за начина, по който Петър искаше да се люби.

– Отново си гледал порно – каза тя с погнуса и вещина на ясновидец.

– Хмм.... – беше единственият отговор.

Мими остави с въздишка на съжаление книгата на шкафчето и изключи светлината. Нямахше да може да му откаже в този момент. Ръцете му дърпаха нощницата ѝ и за да не я скъса, Мими му помогна. Стегна се още повече и трябваше с нещо да отвлича вниманието си, затова го запrikaзва:

– Защо ги гледаш тези гнусотии, когато и без тях се възбуждаш толкова лесно?

– Ти нищо не разбираш... – беше отговорът, преди да я целуне по гърдите. – Нямахше да гледам, ако можех да направя с теб всичко това...

Самата мисъл я изплаши. Бързо се намести под него, за да не му дава време да измисли „нещо по-така“. Той дишаше на пресекулки върху нея, а тя се молеше безгласно да свърши по-бързо.

Сексът с Петър беше истинско изпитание за Мими. Не защото той го правеше лошо. В началото беше много мил с нея и опита всичко, за да може тя да се отпусне в прегръдките му. Но след две години неуспешни опити се отказа. И двамата се примириха с положението, че тя е фригидна¹⁴. Петър обвиняваше възпитанието ѝ, а тя – себе си. Понякога ставаше направо непоносимо за Мими. И само чувството ѝ на вина пред Петър я караше да се унижава отново и отново. Започна да мрази себе си. Опитваше се да намери успокоение в ежедневните малки радости, в дъщеря си и тихия живот, който водеше. Но те не можеха да прикрият факта, че се намира в жалко състояние.

¹⁴ Фригидност – студенина, неспособност при жени за полова възбуда.

VII. ДИАЛОГ С МРАКА

Алекс бавно се движеше в тъмнината по скалата нагоре. Опишвайки, уцелваше процепите между камъните. Трябваше да внимава – всяка грешка можеше да му коства живота. Спираше се, за да успокои дишането си. През последните месеци беше позагубил добрата си форма на катерач.

Ронливите камъчета на отстъпа изскърцваха под дебелите подметки на обувките му. Не беше екипиран най-подходящо за такъв вид изкачване. Ако имаше поне луна, по-лесно би се справил. Но не той определяше мястото и времето на тази среща.

След четиридесет минути стигна върха на скалата. Духаше неприятен вятър. Алекс седна откъм подветрената страна, малко по-ниско, на един отстъп под кръста, който някога е бил издигнат на скалата в памет на двама загинали преди години младежи.

Алекс наблюдаваше облаците, които се гонеха на черното небе и разкриваха от време на време по някоя звезда. Долу се виждаха малкото светлини на нощното планинско село, откъдето беше започнал изкачването. Ако не се бе изкачил вече веднъж през деня до това място, нямаше да се оправи. Добре, че пристигна ден по-рано.

Преди две седмици беше намерил странно писмо в пощенската си кутия. На външен вид – най-обикновен бял плик. Нямаше подател, нито пощенски марки. Някой трябваше да го е пуснал директно в кутията. Адресът бе изписан на компютър. Вътре на бял лист, сгънат на три, пишеше:

„Село Каролан, 18.09., 23.30 ч., на върха на скалата с кръста.“

Текстът завършваше със знак, от който косата на Алекс настръхна. Не, това не беше писмо от Белите братя! Познаваше този знак от място, до което малцина имаха достъп и където той самият попадна само благодарение на духовния си наставник. Тогава Мавал му беше казал, че ако някога види този знак, ще може да се счита или за достоен противник на Мрака, или за ценен негов сътрудник.

Не беше разбрал какво точно имаше предвид Мавал. Замя се горчиво. Дочака да разбере! Вместо покана от страна на служителите на Светлината, беше получил покана от служителите на Тъмнината!

Съжаляваше, че не може да потърси съвет от учителя си. Не успя да постигне връзка с него, след като го изгониха от Шамбала. А и само щеше да провали срещата. Прекрасно разбираше, че тук се искаше собствено решение, лична отговорност. Не я ли поемеше, нямаше да е достоен за нея.

Уговореният час отмина. Алекс имаше неприятното чувство, че е наблюдаван. Целият настръхна. Сетивата му се изостриха до краен предел, но нито виждаше, нито чуваше нещо извън обичайното. Изведнъж на метър пред него, над пропастта, светнаха две ярки, жълто-зелени очи, които го фиксираха.

Алекс имаше здрави, тренирани нерви, но в този момент той с мъка потисна вика, който напираше в гърлото му. Кръвта му застина в жилите. Защото освен двете очи, в пространството пред него нямаше нищо друго. Очите изведнъж се затвориха и изчезнаха. В същото време вдясно от него се появи фигура в черно облекло. Не излъчваше нито хлад, нито топлина. Беше просто там, като още един камък, и се виждаше под формата на неясен силует на тъмносивия фон. Обърна глава и Алекс видя светлото лице на мъж с остри черти и същите очи, които преди малко го гледаха от пространството

над пропастта. Излъчваха спокойствие. Алекс си пое въздух малко по-шумно, отколкото му се искаше. Лека усмивка мина по лицето на непознатия.

– Обичам тези малки изненади – каза той със сух, но не и неприятен глас.

След това стана и направи знак на Алекс да го последва. Качи се нагоре при кръста, докосна го леко с ръка, от което железният кръст започна да излъчва за кратко фосфоресцираща светлина, и се отправи към другия край на скалата. Почака Алекс да го настигне, прегърна го рязко с ръце и още преди Алекс да реагира, те се оказаха на странно място.

Стояха в прозрачен купол с очертани цветни линии по пода, които ясно открояваха центъра. Извън купола беше Вселената. Инак Алекс не би могъл да назове това, което виждаше. Накъдето и да погледнеше – звезди, галактики, мъглявини. Но не така както на нощното небе над Земята. Бяха много повече, много по-нагъсто, много по-ярки и цветни. Гледката не предизвикваше чувство за безкрайно празно пространство, а за гъсто населено място.

– Оттук се вижда малко по-добре, отколкото през атмосферата на Земята и със слабите човешки очи – обади се странният придружител, виждайки учудването на Алекс. – Ако можеше да виждаш още малко по-добре, щеше да имаш чувството, че се намираш в гъста каша.

След тези думи той изчезна така тайнствено, както се беше появил. Алекс обиколи залата. Стените на сферата – именно сфера, а не просто купол – която беше разделена в средата от тази очертана и също прозрачна плоскост – не бяха твърди, а леко пружинираха при натиск. Картината навън беше красива, но и подтискаща със своята мащабност. Затова Алекс се концентрира върху линиите под краката си. Тръгна по една от тях към центъра. С приближаването усети странно,

наелектризиращо кожата напрежение. Скоро му беше невъзможно да продължи. Нямаше преграда, нямаше нищо видимо – просто не можа да продължи и спря на около три метра разстояние от централната точка. Пред краката му имаше очертан с бяла линия кръг. Беше прекосявал много такива кръгове, но този беше първият бял. Навътре имаше още два кръга в светли тонове.

В този момент в центъра се появи ярка светлина. Нарастваше, като че ли се разсейваше, след това отново се сви и прие формата на човек. Алекс можеше да му даде само едно определение: беше изключително красив. Облечено в бяла материя, която при движение сияеше в нежни разноцветни оттенъци, съществото пред него му се усмихна:

– Е, Алекс, така ли си представяше служител на Мрака?

Остави му време да дойде на себе си, но Алекс се оправи бързо от изненадата:

– Честно казано, не. Макар че това е глупаво. Робуваме на вкоренени представи.

– Да. И не само по отношение на външния вид, който е нищо.

Той се завъртя грациозно и се превърна в черен и космат дявол с дълга опашка, копита, рога и червени очи, от чийто поглед кръвта в жилите на Алекс замръзна. Освен това в сферата се разнесе такава смрад, че той изпита силно отвращение. Съществото пред него се разсмя високо, отново се завъртя и пред Алекс се изправи прекрасна девойка със сини очи и дълга, черна коса, с ореол от светлина около тялото. Ухаеше на рози.

– Как предпочиташ да се явя пред теб? – попита тя с мил глас и поглед, който този път накара кръвта на Алекс да закипи.

Той започна да се ядосва на собствените си реакции, които

явно не владееше добре. Това бяха евтини трикове за същество от астрала, затова отговори:

– Искам да ми се явиш в истинския си образ.

Момичето се засмя, превърна се отново в мъжа в бяло и каза:

– Не бъди самонадеян. Истинския ми образ ти никога няма да можеш да понесеш. Аз съм един от главните помощници на Владетеля на Мрака. Моята вибрация ще разкъса всичките ти атоми за миг. Това е причината да не можеш да прекосиш тази бяла линия. Но за теб е все пак похвално, че стигна до нея. Много от твоята раса биха спрели още на първия кръг.

Алекс обърна глава към кръговете зад себе си. Беше прекошил шест. Погледна пак красивия мъж и попита:

– Къде се намирам?

– Някъде в Царството на Мрака. Няма „къде“, няма „кога“. Това са човешки, объркани понятия. Има Царство на Мрака, има Царство на Светлината и между тях – арената за действие – Светът. Въпреки че „между тях“ отново е неправилно понятие... – Той махна с досада. – Човешки език!

– Какво искате от мен? – продължи да пита Алекс.

– Сътрудничество.

– Нима на Земята нямате достатъчно сътрудници на Мрака? Аз останах с впечатление, че такива се намират под път и над път.

– Ти говориш за пълчища самозванци, слабоумни и жалки, които се събират в ложи, правят сатанински спектакли и си въобразяват, че служат на Господаря на Мрака, без даже да знаят какво представлява Той – каза с отвращение съществото в центъра. – Не, не такива сътрудници ни трябва, въпреки че понякога и те играят своята роля в общия замисъл. Трябват ни истински ученици на високо ниво, точно такива, каквито имат и служителите на Светлината.

Алекс помисли за своя учител. Защо ли не го беше подготвил за това, че на отсрещната страна той ще намери точно такъв учител като самия него? Защото Алекс почувства в съществуващото пред себе си същата сила, както в своя наставник, не – дори по-голяма, и, което беше по-тревожно, същото мощно привличане към него.

Събеседникът му се усмихна:

– Много неща ще откриеш още за Мрака, момче. Добър е твоят учител, но Светлината се бои от Мрака, както Мракът от Светлината. И това е причината някои неща да не се обясняват на учениците, макар учителят да ги знае прекрасно. Винаги има опасност да загубиш ученика си.

– Аз няма да оставя учителя си – побърза да отговори Алекс, разбирайки веднага колко глупава беше тази реакция. Тя издаваше повече страх, отколкото увереност. Защо се държеше така?

– Не се притеснявай – отвърна с още по-широка усмивка служителят на Мрака. – Никой няма да те накара насила да вземаш това решение. Разполагаш със свободна воля, тя е свещена и за Светлината, и за Мрака. Но рано е още за решението. Тук съм, за да отговарям на въпросите ти.

Алекс чувстваше как съществуващото в центъра си играеше с него, как четеше безпогрешно мислите му. Щял да отговори на въпросите му! Та той само за това мечтаеше, да намери някого, който да отговори на въпросите му.

Когато се срещна с учителя си, той помисли, че най-накрая е намерил някого, който да задоволи любознателността му. Но скоро се разочарова, защото учителят осветяваше само тези страни от живота, които считаше за важни в момента. За Алекс това беше малко. Мозъкът му работеше превъзходно и непрекъснато търсеше нов материал за размисъл. А тук го изкушаваха, докосваха най-болезненото му място. И въпре-

ки че прекрасно осъзнаваше това, той не успя да устои на изкушението.

– С кого говоря, как е вашето име? – попита за начало.

– Името ми... Рано ти е да узнаеш името ми. Засега ме нареди Волтран. А кой съм аз – вече ти казах. Аз съм един от тринадесетте.

– Искате да кажете един от дванадесетте Черни братя? – попита за уточнение Алекс.

– Не, изразих се точно. Но щом искаш по-точно – аз съм тринайсетият.

„Непроявеният!“ – помисли си Алекс и изтръпна. Затова силата му беше по-голяма от тази на учителя му! Какво можеше да накара ръководителя на Черната ложа да се занимава лично с него? Толкова ли беше важен? Но нали и Кутан, а не Мавал, както би трябвало да се очаква, се беше срещнал лично с него последния път, когато отиде в Шамбала.

Алекс си забрани да мисли повече върху това. Само главо-замайване му липсваше! И без това не беше съвсем на себе си и не владееше ситуацията. Тя се владееше от съществото пред него.

– Задай ми въпросите си, защото макар че времето не съществува, то е ценно на това ниво – подкани го Волтран спокойно, без нетърпение. За разлика от Алекс, той имаше цел и вървеше уверено към нея.

– Какво е това – Мракът? – попита Алекс. – Чувал съм толкова различни определения, че мъглата само още повече се сгъстява. Едните твърдят, че Мракът, това е просто отсъствие на Светлина, други, че Мракът – това е непросветеност, а Светлината – знание, трети казват точно обратното – че Мракът – това е ограниченият ум, разумът на този свят, а Светлината – това е знание без разум, душа, чувство на любов... Други мислят, че Светлината, това е духовното, а Мракът –

материалното, или че едното било доброто, другото злото, макар че никой не знае кое е добро и кое е зло... Пълен хаос.

– Това е то – Мракът – засмя се Волтран. – Какво определение даде твоят учител?

– Никакво – въздъхна Алекс. – Каза, че трябва да го открия сам.

– Умен отговор и както виждаш, сега изпълняваш наставлението на учителя си. – Съществува в бяло се усмихна хитро. – Добре знае той какво е Мракът, работил е известно време за него.

Алекс подскочи:

– Учителят ми е работил за Мрака?

Не, това беше невъзможно, пълен абсурд! И макар Алекс да знаеше, че служителят на Мрака няма интерес да го лъже, а обратно, да го захрани с малко истини, та да му отвори апетит за „другата страна“ и така да го спечели – той не можа да повярва в чутото.

Волтран отново се засмя. Изглежда, че реакциите на Алекс го забавляваха.

– Да. И ако разбереш що е то Мракът, ще повярваш и ще престанеш с глупавото си осъждане. Защото то няма нищо общо с изредените от теб определения.

Той се разположи удобно в своя център, затвори отпуснат очи и продължи да говори с равен, отчетлив глас:

– Веднага се откажи от мисълта, че ще разбереш какво е Мракът. Както няма и да разбереш какво е Светлината. Човешкият разум е ограничен, въображението му не надхвърля с малки модификации това, което вижда, а средството му за комуникация – езикът – е направо отчайващо примитивно, за да се описват такива велики явления. Вземи за пример само понятието светлина. Какво изразява то? Електромагнитни вълни или поток от частици? Та това са материални явления,

не за това става дума. А защо тогава използвате тази дума за описване на духовното, разумното, доброто или каквото и да е подобно? Просто няма дума за нея. Трудно се описва необхватното.

Той спря за малко, потънал в себе си, и Алекс остана с чувството, че говори с изображение, а не със самото същество. Но това нямаше значение и той седна на пода с прибори крака, за да продължи да слуша.

– Преди да възникне импулсът за създаване на Света, имаше само тъмнина. Тъмнина или непроявен дух, Бог или безкрайност – наречи го както искаш. И нямаше разлика между тях. Но още от мига, в който Светът се появи, макар и само в рамките на идеята, той вече беше разделен на три сфери – Неизменното, Активното и Пасивното. Между тях не може да има противопоставяне или противоречие: Неизменното е ядрото, част от предходното състояние, предутробното, точката на спокойствието, мерило за вечността. Другите две сфери са Изменчивото. Активното е проявена сила на действието, Пасивното е това, върху което се извършва действието. Или както го описват хората в ограничени понятия: мъжкото и женското, Ин и Ян. Двете си взаимодействат, Активното дава идеята, Пасивното я превръща в проявление. Може би тук вече може да се говори отчасти за Дух и Материя. Но това няма нищо общо със Светлината и Мрака. Те са само две различни концепции в рамките на Активното. Едната сила тегли обратно към Неизменното и в крайна сметка, ако някога взема връх, ще доведе до първоначалното състояние на покой, до свиване на Света, до пралая¹⁵. Другата ѝ противостои, поддържа огъня под котела и ако тя вземе връх, Вселената ще се разширява безкрайно. Като цяло те поддържат равновесие,

¹⁵ Пралая (санскр.) – всемирно разтваряне. След това Вселената отново възкръсва за нов космически Живот, за нов век

а борбата между тях води до непрекъснатата изменчивост на вече проявеното.

Волтран спря за малко, за да даде на Алекс възможност да помисли над казаното. Нещо подобно Алекс беше чувал от своя учител, но не и това, че и Мракът, и Светлината имат общ произход не само от Непроявеното или Бога, но и на по-ниско ниво. Затова попита:

– Но ако това е така, защо тогава са възникнали понятията за тези противодействащи сили като за добро и зло? Все пак от опит знаем, че Тъмнината си служи с непочтени методи.

– Моля ти се, не повтаряй тук човешките дивотии! – Волтран недоволен се размърда. – Още ли робуваш на тези представи? Какво е добро, какво е зло? Преди малко самият ти каза, че никой не знае. Явно и ти самият не знаеш. Добре, ще ти дам едно определение: Доброто е това, което запазва равновесието с малък разход на енергия, с малко промени на вече съществуващото. То е консервативното. И защото хората, произлезли от Пасивното и още неовладяващи в себе си елемента на Активното, обичат присъщото на Пасивното спокойствие, всичко, което го нарушава, се приема от тях като зло. Всяка енергична промяна, всичко, което излиза от обикновените рамки, е зло за тях.

– Но това е само едната страна на медала. По-скоро хората използват понятието зло като морално, за поведение, неотговарящо на нормите, необходими за запазване на човечеството – възрази Алекс.

– Да, и оттук идва объркването. Защото тези норми са вътрешни, ограничени в рамките на определена цел. Там те имат място. Но те не могат да се пренасят върху глобалното. Когато създадеш нова, по-съвършена форма, ти винаги унищожаваш някоя стара, вече непотребна. Ако не го правиш, няма промяна, няма развитие. Във Вселената действат строги

закони. Тук просто няма място за понятията добро и зло.

– Но това трябва да се отнася и до силите на Светлината. Как действат те тогава, без да причиняват злини? – попита Алекс.

Този въпрос го вълнуваше отдавна. Много пъти се беше замислял в какво точно се различават действията на Черните и Белите братя на Земята. От учителя си и малкото собствено опит знаеше нещо за действията на Белите братя. Те се стараеха развитието на човечеството да напредва плавно, без големи трусове, с възможно по-малко жертви и жестокост. А доколкото разбра, Черните братя правеха точно обратното, дори искаха да унищожат човечеството.

– Това са пълни глупости – възрази спокойно Волтран, който беше прочел мислите му. – Никой не иска да унищожи човечеството. Но ако това е необходимо за постигане на поставената цел, никой от нас няма да се замисли да го стори. Хората се възмушават от тази идея, защото не разбират собствената си същност. Робуват на формата си, на телата. Духът им не може да бъде унищожен, той не е част от тази сцена на промените. Той е част от Неизменното. Освен това, те притежават и част от Активното, което също се запазва при промените в арената на действието. Самите хора участват в този процес. Те също действат върху Пасивното с цел да проявят идеите си в материална форма. Само мащабите са други. А що се касае до твоите Бели братя, разбира се, че това се отнася и за тях. Но тъй като се стремят към Непроявеното, те искат да постигнат в света едно постоянно, равномерно движение, една хармония от веднъж създадени форми, което за нас е равносилно на смърт. Тази смърт те наричат връщане към Неизменното, към спокойствието, към вечността. Ние също искаме вечността, но тази на вечната динамика. И това е цялата разлика.

– Излиза, че те са консерваторите, а вие сте революционерите? – засмя се Алекс.

Волтран също се засмя. Но после стана сериозен. Изправи се и каза:

– Нали те предупредих, че няма да можеш да разбереш. На много ниско ниво слязох с обясненията си и съответно нещата се изкривиха. Няма смисъл да продължаваме по този начин. Помисли за това, което узна. А когато си готов да водиш разговор на по-високо ниво – не с думи, а с образи, когато можеш да се приближиш с още един кръг навътре в тази сфера и ако все още искаш да узнаеш нещо от мен – аз ще разбера.

Волтран се канеше да си отиде и започна да губи очертанията си, а в Алекс напиреха хиляди въпроси, повече, отколкото имаше преди. Но един беше по-важен от всички и той побърза да извика, скачайки на крака:

– Почакайте, моля Ви! Трябва да ми обясните поне още едно нещо.

Светлината пред него възвърна формата си. Волтран го погледна строго, но се съгласи:

– Кажи!

Алекс се почувства като непослушно дете, на което дават възможност да намери оправдание за неоправдаема пакост. Сведе очи и попита:

– Учителят ми... Моля ви, обяснете как е възможно да е работил за вас?

Служителят на Мрака се усмихна снизходително:

– Не съм казал, че е работил за нас. Той е работил за Мрака. Няма разлика между нас. Ние всички сме служители на Активното и работим за него. И не ние сме в началото на йерархията. Работим там, където е необходимо. Не всички същества във Вселената разполагат със свободната си воля така, както хората.

След това изчезна. Алекс стоеше до бялата линия, потънал в размисъл. Учителят му не разполагаше с цялата си свободна воля? Колко много искаше сега да се срещне с него и да обсъди получената информация!

Но нямаше възможност да продължи с мислите си. Пред него отново се появи мъжът в черно със странните очи. Прегърна го, без да казва нищо, и в следващия миг Алекс се намираще на върха на скалата до железния кръст. Повече не видя своя „преносител“.

Все още беше тъмно. Стори му се, че стана още по-студено и вятърът задуха по-силно. Алекс започна внимателно да се спуска по стръмната скала в мрака. Не си позволи да мисли за друго освен за слизането. Чак когато стигна подножието на скалата, той вдигна поглед към небето и помисли с тъга и за Мавал, и за Волтран: Същества от високо ниво, които обаче не бяха свободни.